

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 6 JUNI 1930 N° 12

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

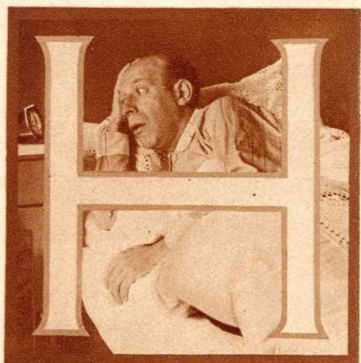
RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

ALS DE RESIDENTIE ONTWAAKT

Niet zóó vroeg waren we opgestaan om Den Haag te zien ontwaken, of onze fotograaf kon reeds in de deur van haar balkon Friedel Dotzschalken, die op dit proege uur zich al ging gereedmaken voor eene repetitie van Das Land des Lächelns, maar in zij de volgende week met Richard Fauber optreden zal. En we kunnen niet beter dan met dezen bekoorlijken morgengroet onze foto-serie openen van de Residentie en négligé.

ALS DE RESIDENTIE ONTWAAKT

et is juist in deze dagen, dat in sommige streken van het land de volkshumor meer of minder luidruchtig het feest viert van den „luilak”. A propos, weet u, waarom we in den Haag geen

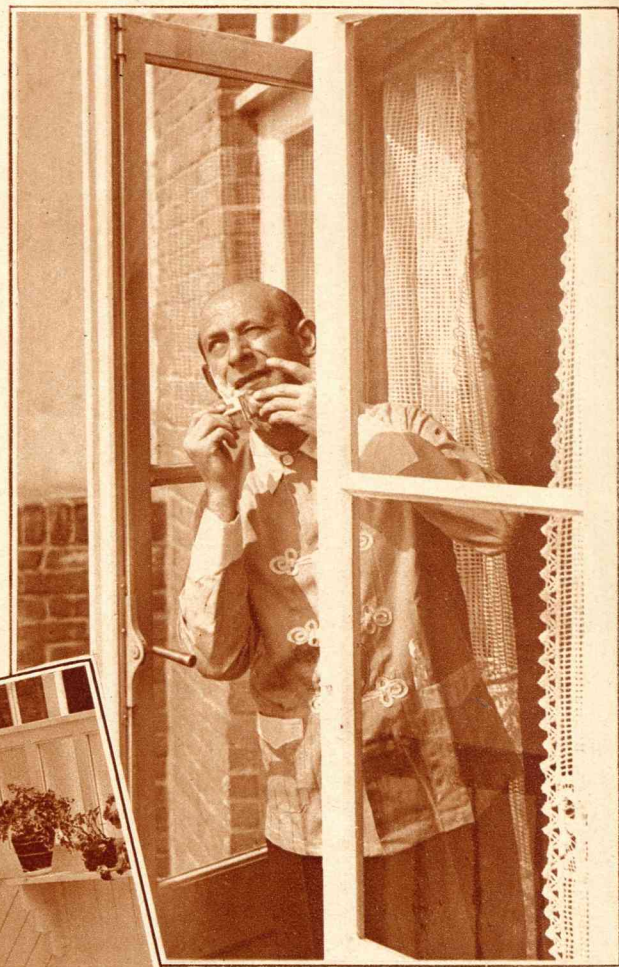
„luilak” vieren met krijtbeschreven huisdeuren, met sarrende aubades of met uitgebreide tractaties? Er wordt beweerd, dat zoiets bij ons niet past, omdat er in den Haag meer langslapers wonen, dan in heel de rest van het land! Och kom, we zijn immers maar onder ons — en zooveel valt er ten slotte nu niet op ons te zeggen, nietwaar — en dat we, als 't even kan, graag wat uitslapen, dat is een van die beminnelijke kleine eigenaardigheden, die ieder ons glimlachend en gaarne vergeeft — daarvoor wonen we nu eenmaal in 't Haagje, niet?

Je hebt van die steden (om van de dorpen nog maar heelemaal niet te reppen!), waar het leven al vroeg in den morgen begint te woelen, in de buitenwijken en tot in het hart van de stad. Maar zoo sterk als daar spreken bij ons handel en industrie niet mee, en waar grootendeels de economische noodzaak ontbreekt, wie kan het ons daar kwalijk nemen (of 't moest een afgunstigaard zijn), dat we het gezelliger vinden 's avonds laat dan 's morgens vroeg

over ons asphalt of onze baksteen klinkertjes te kuieren? Of door de geurende lanen?

Zoo ontwaakt de Residentie dan gewoonlijk heel, heel langzaam aan. En als je daar dat slaapdrongen gezicht ziet van ons anders zoo fleurig, vriendelijk, gezellig Haagje, zoo futloos en zoo droomverschrikt, zoo ontbloot van alle coquetterie, ja, zeker, van alle distinctie bijna — neen, onherkenbaar is het zoo en négligé!

Stel u zich het Buitenhof eens voor (onze plaatjes zullen u wel helpen) zonder één parkeerenden of rijdenden auto, zonder gezellig bevolkte terrassen, zonder haastige fietsers of flaneerende jongelui en renteniertjes. Stel u de Kapelsbrug eens voor zonder één enkele tram

Frits Hirsch maakt z'n weervoorspelling op voor den komenden dag. Hoort u 'm ondertusschen niet neurien Wenn der weisse Flieder wieder blüht?

Waarachtig, ik sta nooit meer zoo vroeg op! Laat de residentie eerst maar toilet maken!

* * *

Ja, langzaam ontwaakt onze stad. Een stuk of drie melkboeren houden soos voor De Twee Steden en bij Riche bedient een haringkoopman z'n eerste klanten. Een enkele vroege werkster, een paar arbeiders op de fiets komen de vreemde, leege straten door. Ze durven bijna niet hardop te praten. Alsof ze de slapende stad zouden wekken.

Alleen.... een oase van leven midden in de

Bij de morgengymnastiek.

Stel u de Kapelsbrug eens voor zonder één tram of auto, zonder den verkeersagent, de fietsers, de proppen voetgangers en die malle bel!

of auto, zonder den verkeersagent, de fietsers, de proppen voetgangers en die malle bel! En de Wagenstraat zonder die altijd fleurige, kleurige bevolking van winkelen praatgrage dames.

Neen, foei, wat kijkt zoo'n stad zoo tegen zevenen nog suf uit haar oogen! Is dat nu ons kwieke, vieve, behaagzieke, lachende Haagje? Neen waarlijk, ze ziet er vanmorgen maar sloom en bleekjes uit. Neen.... neen, die nachtpon kleurt 'r ook niets. En de golf is heelemaal uit 'r haren. En mensch, een beetje rouge, daar kun je toch ook heusch niet meer van buiten tegenwoordig!

Morgenkarweitje.

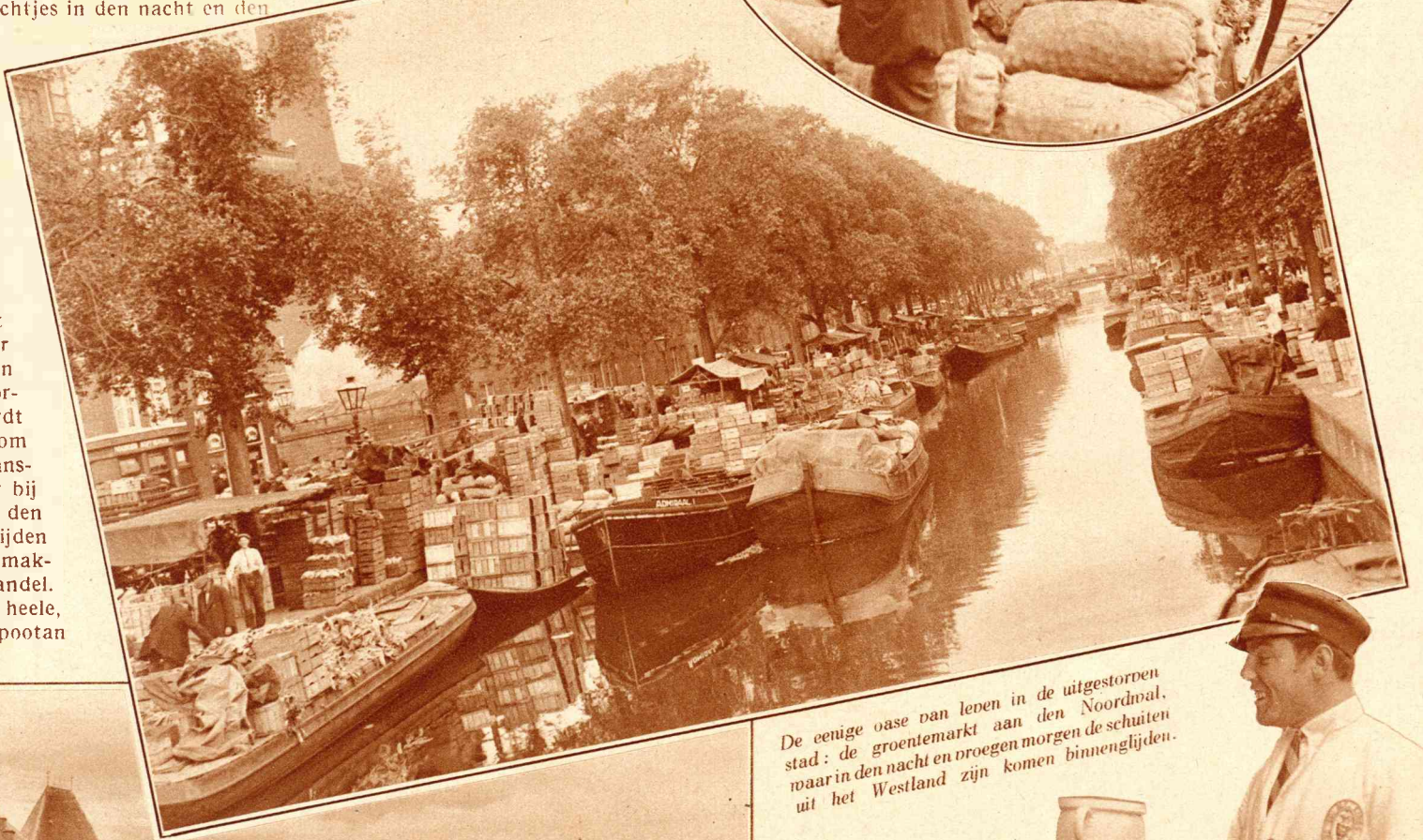

En de Wagenstraat zonder die altijd fleurige, kleurige bevolking van winkel- en praatgrage dames.

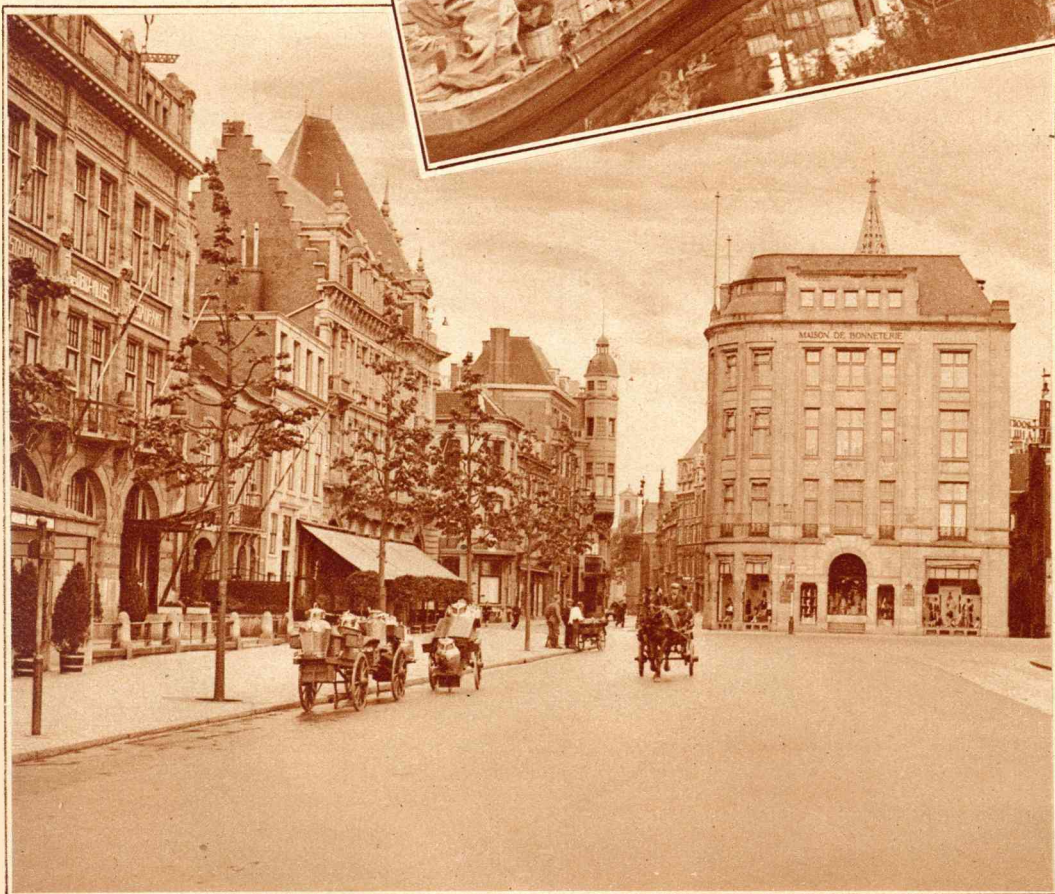

doode, stille stad: de Noordwal met zijn groentemarkt. Daar zijn zoo zachtjes in den nacht en den vroegen morgen de schuiten uit het Westland komen aan glijden, hoog opgefast met de withouten kistjes, volgestapeld met het malsche, versche groen.

Het gaat er gezellig, levendig en toch weer rustig toe. De morgen is nog zoo pril en de menschen zijn niet van zins, hun humeur zoo vroeg al te laten bederven. De zaken worden vlot gedaan, er wordt genoeglijk gemeesmuild om de goedmoedige koopmansgrappen. Men houdt er bij zichzelf en bij elkander den moed maar in. De tijden zijn niet zoo heel gemakkelijk inden groentehandel. En er komt nog een heele, lange dag, waarin er pootan

De eenige oase van leven in de uitgestorven stad: de groentemarkt aan den Noordwal, waarin den nacht en vroegen morgen de schuiten uit het Westland zijn komen binnenglijden.

gespeeld zal moeten worden, heel wat ergeris verbeterd en heel wat werk verzet, eer een behoorlijke ontvangst is opgehaald.

Ja, nu bezinnen we ons: was dat ook niet de stemming, die er om de enkele stille voorbijgangers hing in de vreembelichte straten?

Het leven is niet het gemakkelijkst voor degenen onder ons, die wèl vroeg op zijn.

F. d'ALBEMARLE.

Het Buitenhof zonder één parkeerenden of rijdenden auto, zonder gezellig bevolkte terrassen, zonder haastige fietsers of flaneerende jongelui en renteniertjes. Een stuk of drie melkboeren houden soos voor de Twee Steden, en bij Riche bedient 'n haringkoopman z'n eerste klanten.

De melkboer neemt bij vele onzer gediensdigen de plaats in van den repeerenden mekker. Zoud'ie er zoo vroolijk bij blijven kijken, wanneer hij eens extra lang heeft moeten bellen? ↗

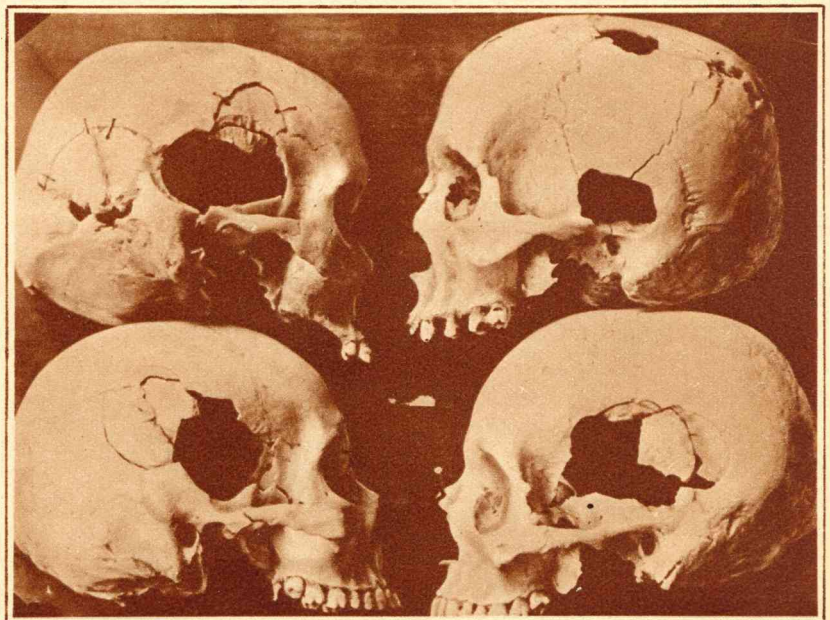
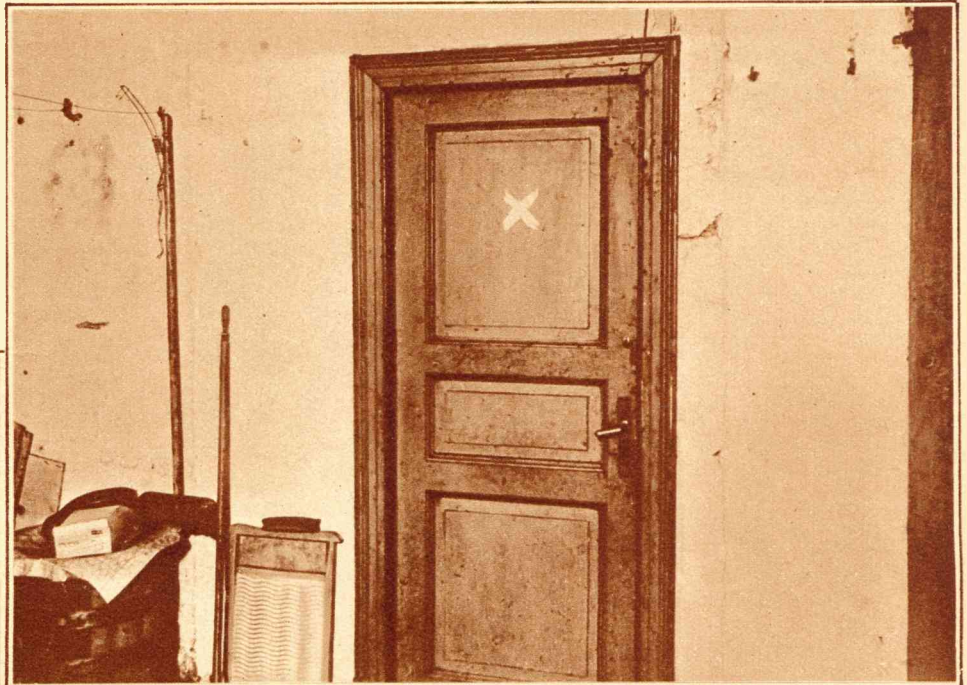
Een leuk troepje dorpsmeisjes uit Devon, zoals ze deelnamen aan het Meifeest, dat te Torrington op oud-Engelsche wijze gevierd werd. Het schilderachtige Devonshire-costume doet het fleurig in dit typisch Engelsche heuvellandschap.

Ten slotte is het toch de Düsseldorfsche Kriminalpolizei gelukt, den zevenenveertigjarigen massa-moordenaar, die geruimen tijd zulk een angst en ontzetting teweegbracht, te arresteren, doordat zij toevallig een brief in handen kreeg, die haar op zijn spoor bracht. En Peter Kürten heeft zich zelfs na zijn gevangenneming gehaast, nog verscheidene moorden te bekennen, waarvan men reeds anderen verdacht

VAN OVERAL

Het appartement, waarin Peter Kürten met zijn vrouw te Düsseldorf huisde.

De schedels van Peter Kürten's slachtoffers vertoonen vaak eene opvallende gelijkenis in de aangebrachte kwetsuren.

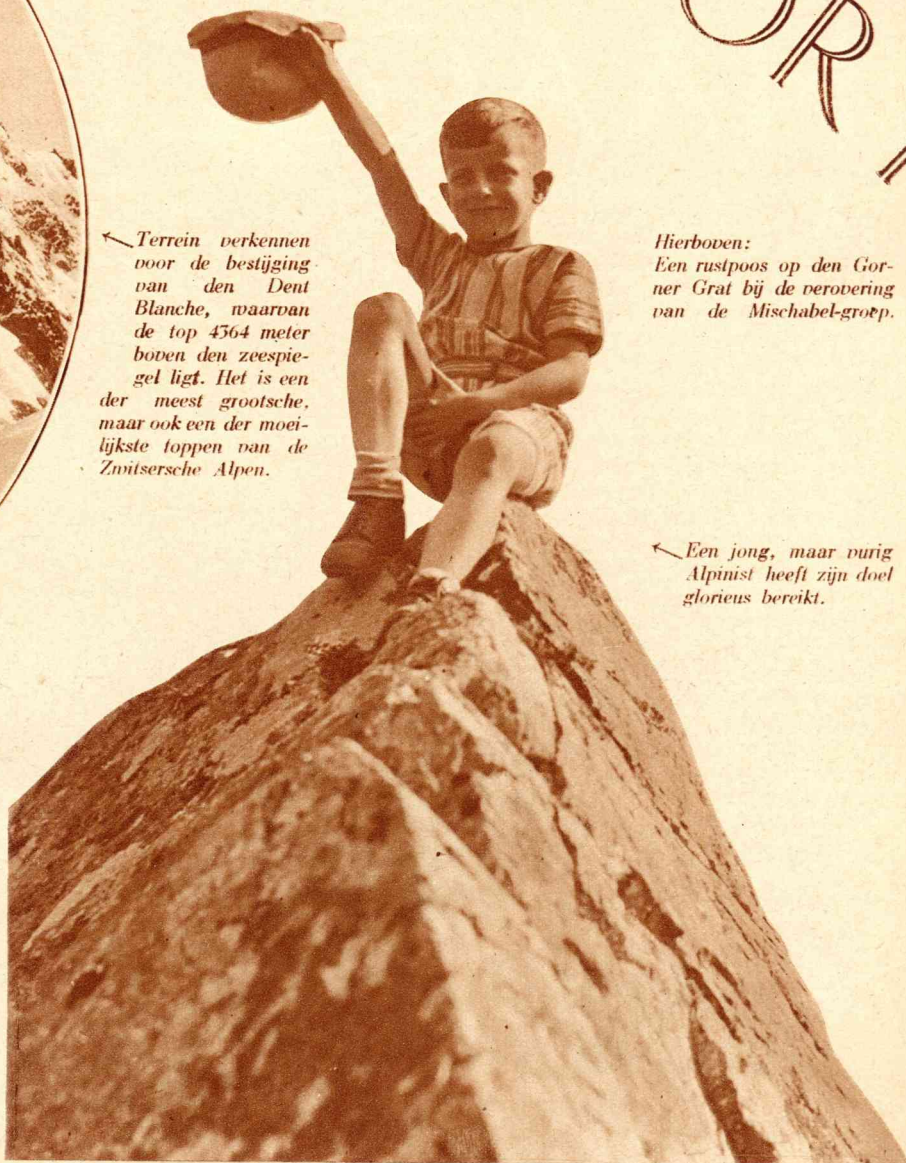
Yvonne Pelletier is een nieuwe speelster van de Fox-filmfabrieken in haar latere producties. De Amerikaansche liefhebberij om sterren op te leiden, begint blijkbaar meer en meer te verflauwen, daar men steeds nieuwere gezichten, steeds nieuwere namen en misschien daardoor ook steeds betere films ziet.

ALPENSPORT

← *Terrein verkennen voor de bestijging van den Dent Blanche, waarvan de top 4564 meter boven den zeespiegel ligt. Het is een der meest grootsche, maar ook een der moeilijkste toppen van de Zwitsersche Alpen.*

Hierboven: Een rustpoos op den Gornier Grat bij de verovering van de Mischabel-groep.

← *Een jong, maar vurig Alpinist heeft zijn doel glorieus bereikt.*

Er wordt wel eens geklaagd, dat het toerisme aan 't verworden is en dat reizen geen sport meer blijft. Daar lijkt wel wat van waar. Niet alleen omdat het reis-comfort steeds verfijnder wordt, maar ook omdat bij den steeds grooter omvang van het reizend publiek de programs soms te summier worden en het bezoek aan de overweldigendste punten te vluchtig en te oppervlakkig. Maar dat neemt toch niet weg, dat de ras-toeristen, de sportieve reizigers, eene aparte klasse blijven vormen naast de dagjesmensen in de groote centra van het wereldverkeer. Een moeizame bestijging, een worsteling om het bereiken van een lastigen top blijft op hen nog fascinerenden invloed oefenen. Om van werkelijke bravourstukjes nog niet te spreken, die weer voorbehouden blijven aan de hartstochtelijkste waaghalzen. Zwitserland blijft het geliefde centrum voor de gezonde, spannende en verrassende bergsport. En dat is wel geen wonder voor wie er hier de sprekende staaltjes van ziet, die maar weinig Europeesche gebergten buiten de Alpen kunnen opleveren.

Een vroolijk en fleurig tooneeltje op het Kurhausterras ter gelegenheid van de E.V.A.-tentoonstelling: het Meifeest.

HAAGSCHE KRONIEK

Als 'n klaproos, stralend van bloeiende schoonheid in den zomerdag, haar gloeiend-rooden kelk geheven naar de gouden zon, opengebarsten tot 'n bloem van wondere pracht — zóó is deze week het seizoen van den zomer ontloken in de Haagsche sferen! —

Scheveningen open!

Op een dag van zomergenot zooals er bijna geen dagen zijn — een dag, dat de zee te lokken lag in zilveren glanzing; het azuur van den hemel trilde van zonedronkenschap; Scheveningen overgoten werd van gouden licht en straalde in paarlmoeren glans — op zoo'n dag was het, dat Scheveningen officieel z'n poorten ontsloot.

En kort daarop was 't Hemelvaart.

Dag van algemeene vreugde, van algeheele ontspanning. Dag van plannen en afspraken, die meestal... in 't water vallen!

Maar dit jaar?! —

Wat zal ik er méér van zeggen, dan dat 18000 kermisgangers werden geboekt door den kaartjesverkooper van den Dierentuin; dan dat er op heel Scheveningen geen stoel, geen krukje, ja — geen plaatsje op 'n bank en

Als 'n bloem ontloek het seizoen — Hemelvaartsdag, Kermis, Scheveningen 1930 — Op ons Binnenhof — 'n Droomerij over den te klein geworden hemel — De Kamer op vacantie tot de vacantie — 'n „Kind“ dat wel 'n begin lijkt — Grootte plannen — 12°! — Wat ons nog ontbreekt.

bijna geen plekje in 't zand te vinden was voor den vermoeiden wandelaar.

Geen fietsje is in 't hok gebleven.

Nóg hoor ik het voortdurend gezoem van de snorrende free-wielers. Het aanhoudend gerinkel der pinkelende belletjes. Zie ze wegsuizen, de langgebeende wijfjes in voortdurend getrappel langs de spiegelgladde wegen onzer schoone stad en omgeving!

Wat zal ik er meer van zeggen?

Het is 'n bijzondere tijd van feestelijk genot, die eerste weken van Juni!

Het is één feest, één voorjaarsfeest, één kermis in de bonte natuur, waar de gloeiend rooie papaver, de sneeuw witte margriet, de klaterende gouden regen, de gigantische kastanje-bouquetten alles en allen dol maken van reine Lentevreugde; van schaterend geluk!

't Was een „drukkie“ op ons rustige Binnenhof, dat vol was van luidspreker-ige menschen. Want

Het Kurhaus trekt in het begin van het seizoen bijzondere belangstelling door de huiselijke E.V.A.-tentoonstelling met hare uitmuntend verzorgde attracties.

men ging in de Kamer radio-debatteeren. En als er tegenwoordig drie doodgewone Hollanders bij elkaar zijn, is het ge-loudspeaker al niet van de lucht — laat staan als er honderd buitengewone Hollanders, wier functie die van „loud-speaken” is, bij elkaar komen om dat radio-appeltje eens te schillen. Wat er dan komt luiden!

Als je dan achterover ligt te luieren langs ons gele strand en de zoute wind blijft kleven in je kleeren — als je dan op-tuurt in die blauwe oneindigheid, die werelddeelen overkoepelt — ja die miljoenen „werelden” ompant... dan val je met 'n droomerig lachje in den dut op dat zachte, ruime bed van rein zand en laat je ze op 't Binnenhof kampen om 'n plekje in dat groote firmament, waar de geluidsgolven schijnen te krioelen als auto's op de Kapelsbrug....

Doch op ons Binnenhofke, waar Oud-Hollandsche rust om de stokoude muren hangt; waar de adeldom van eeuwen uit de fraaie gevels schemert, daar is de serene rust weergekeerd.

De Voorzitter sloot de vergadering op 'n onverwacht oogenblik tot 6 Juni en toen Mr. Duys het spreekgestoelte had beklommen om z'n dank voor die onvoorziene vacantie uit te spreken of... om te vragen waaraan ie ze te danken of te wijten had — toen... was de Voorzitter bijna al thuis. Verdwenen als een schietende ster. En onze Kamer is met verlof gegaan om straks nog even bijeen te komen om drie maanden zomerreces te krijgen! Ze had de radio-quaestie tot 'n „eind” gebracht, maar in de kranten lijkt ze wel

De bloemdans is het slottaferaal van het dansspel het Meifeest, dat op het Kurhausterras de tentoonstellingsbezoekers op smaakvolle wijze bezighoudt.

pas voor goed begonnen! Wat is de hemel toch 'n oud, nauw geluidsgolvenstraatje geworden. Heelemaal niet berekend, bij den aanleg, op

het moderne golf-verkeer. 't Lijkt de Korte Pooten wel.

Onze Koningin behaalt dit jaar Haar vijf kruisjes. 31 Augustus zal de befaamde en feestelijke Koninginnedag extrafeestelijk worden gevierd! Enorme plannen zijn er om dien dag in 't licht te stellen van laaiende vreugde. In 't licht ja, want de clou van 't feest, 'n fraaie lichtstoet, daarvoor zijn de voorbereidselen in vollen gang.

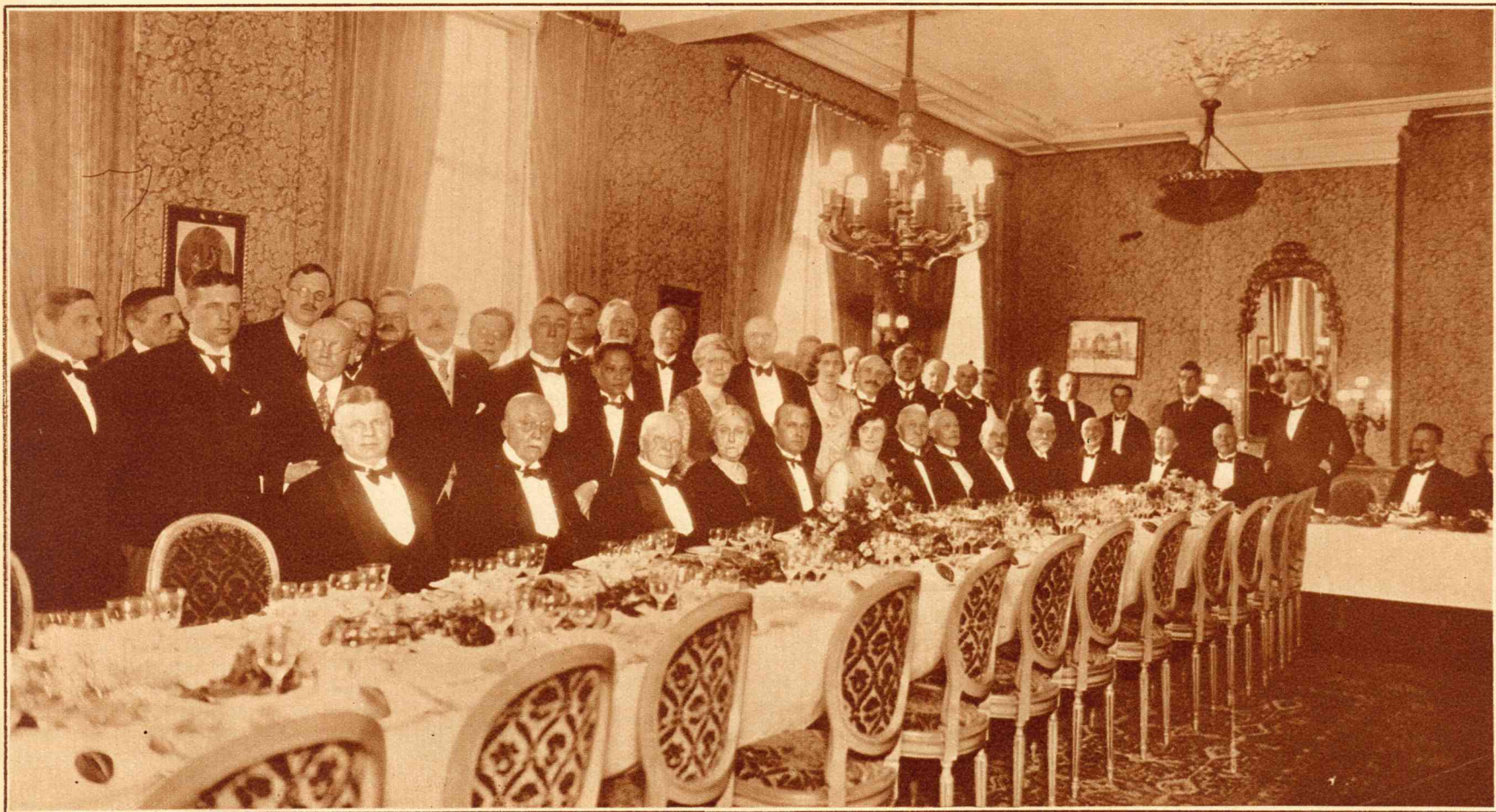
Prachtig is het zomergetij begonnen.

De opening van Scheveningen (met 'n dividend van 12% voor aandeelhouders Maatschappij Zeebad „Scheveningen” — die gaan met de letterlijke winst van de 1929-er conferenties schuiven —) is geschied onder de schoonste beloften van een pralenden zomerdag. Begin goed -- eind goed! Ook de laatste dag, als de laatste vuurpijl van dezen zomer de hooge lucht insuist, belooft nu een waardig sluitstuk te worden van dit seizoen.

De 31ste Augustus wordt een geweldig feest. 't Fenige wat ons nu nog ontbreekt, is eenige zekerheid omtrent den tijd tusschen begin en einde van dit getijde, maar eh... die kan ik u niet verschaffen. Probeert u eens bij madame Sylvia uit Zaandam.

A. A. L. GRAUMANS.

den Haag, 2 Juni 1930.

Een feestelijk overzicht in Anjema tijdens het diner, dat zijn vrienden aan oud-minister dr. Th. de Visser Dinsdag van verleden meek hebben aangeboden om hem te huldigen bij zijn vijfzigjarig doctoraat.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Er waren drie kanten aan de kwestie, die talloze kleine zorgrimpeltjes om Borden's oogen en mondhoeken trokken. Op de eerste plaats twijfelde hij aan de diepte en waarachtigheid van zijn dochters liefde voor Bob Terry. Dat zij zelf dacht, dat zij den jongen man liefhad, wist hij. Maar hij twijfelde eraan, of dat werkelijk zoo was. Nu omgaf ze Bob met een soort van glorieschijn — zij dramatiseerde elken blik en elk gebaar en elke handeling; hij was in haar oogen een held, een ridder zonder vrees of blaam. Vóór alles was het heel duidelijk, dat zij hem niet in het juiste licht zag. Zij zag alleen de pathetische zijde van alles, en kon hem niet zien zooals hij was: een jonge man met schoone mogelijkheden voor allerlei goeds; met een zekere begaafdheid, maar met de voordeelen en de zwakheden van den gewonen doorsnee-mensch. Het was niet zóó, dat Peter Borden Bob Terry niet goed genoeg vond voor zijn dochter; maar hij was bang, dat zij Terry, den man, niet kende. Ze kende hem alleen, zooals ze zich inbeeldde, dat hij was. En dat feit deed voor Borden's geest de derde mogelijkheid opdoemen. Verondersteld, dat Bob werkelijk zóó verbitterd was, als hij vermoedde — en verondersteld, dat de jongen hem trachtte te treffen door middel van Lois? Peter Borden huiverde.

Dezen avond had Bob thuis gedineerd, en was toen van tafel dadelijk naar zijn kamer gegaan. Borden begaf zich naar de bibliotheek om er zijn avond-sigaar te rooken en Lois volgde hem. Een paar minuten lang bleef ze rusteloos door de kamer dreuntelen, een rank, soepel figuurtje, blank en goud — toen kwam ze, zonder een woord te spreken, naar haar vader toe en ging op de armleuning van zijn stoel zitten.

Borden draaide zich wat opzij en nam de hand van zijn dochter. Dit was de gelegenheid, waarom hij gebeden had — en die hij niet zelf had durven zoeken. Zijn stem, trillend van begripen en sympathie, klonk zachtjes tot haar op.

„Verdrietig, kindje?”

„Ja, vader.”

„Bob?”

„Ik geloof 't wel.”

„Waarom?” — Nog zachter.

Ze aarzelde even, eer ze antwoordde. En toen — „Waarom liet hij zich niet door u helpen, vader?”

„Inplaats van te gaan werken bij Carmody?”

„Ja.”

Een loodrechte rimpel verscheen tusschen Borden's oogen. „Misschien is 't zoo nog maar het beste.”

„Waarom?”

„Bob heeft me nooit vergeven, Lois.”

„Nee-eeen. Dat heeft hij niet. Maar hij kent u niet — en de eenige manier, waarop hij u had kunnen leeren kennen, zou geweest zijn door bij u te gaan werken. Het dagelijksch contact —”

„Dat heeft hij hier gehad.”

„Nee vader. Dat heeft hij niet, en dat weet u even goed als ik. Hij heeft onder dit dak gewoond, en hier sommige van zijn maaltijden gebruikt, maar hij heeft u niet leeren kennen. Ik word soms huiverig, wanneer ik naar hem kijk — en dan moet ik er aldoor maar over tobben. Het is soms net, alsof hij u haat — en hier blijft met een bepaald doel.”

Borden zuchtte. „Misschien. Ik heb geen recht hem iets te verwijten, wat hij ook mag denken of doen. Ik heb het leven van dien jongen man verwoest, Lois. Het heeft geen nut, dat feit te ver-

bloemen. Ik deed het uit overwegingen van plichtsbefef, maar dat maakte den slag voor hem niet minder verschrikkelijk. En daarom — wat hij nu ook is, en wat er nog van hem worden mag — het komt allemaal voor mijn verantwoording. Ik kan niets anders doen dan hem schadeloos stellen, voor zoover hij me dat wil toestaan, en zoo goed mogelijk voor zijn toekomst zorgen.”

De tengere, blanke arm legde zich vaster om zijn hals. „Lief oud vadertje. U begrijpt de dingen beter dan voor uw eigen rust wenschelijk was. Wat jammer, wat jammer, dat Bob u niet kan leeren kennen. Hij denkt, dat u hard en koud bent.”

„Hij heeft alle reden om dat te denken.”

„Ja. — Maar nu die Carmody-kwestie” —

„Bob voelt er waarschijnlijk niets voor om opnieuw in dienst te treden bij de maatschappij, waar al zijn misère begonnen is. Valsche trots — en al die onzin.”

„Nee-ee-ee.” Ze schudde haar hoofd. „Dat is 't niet, vader, anders zou hij hier nooit zijn komen wonen, of geld en kleeren en voedsel van u hebben aangenomen. Er steekt iets anders achter. En sedert hij aan 't werk is voor Carmody... U hebt toch óók die verandering wel opgemerkt, nietwaar?”

„Ja. Hij is er verbazend op vooruit gegaan. Het opnieuw ontwaken van zijn zelfrespect, zou ik het willen noemen.”

„Hij zou zooveel voor zichzelf kunnen doen —

en hij doet zoo weinig! Hij maakt me bang.”

No. 15

„Wees niet dwaas, Lois. Hij zal er zich uitstekend doorheen slaan, daar ben ik zeker van. Hij is van het goede hout gesneden, maar hij is overladen en vergiftigd met herinneringen, die zoo bitter zijn als gal. De menschen gapen hem nieuwsgierig aan, maar toch niet zóóveel als hij denkt. En ik heb den indruk gekregen, dat hij medelijden verafschuwt. Hij heeft nog een langen en moeilijken weg voor zich — en we moeten geduldig zijn. Ik hoop alleen maar, dat ik voor hem doen kan, wat ik zou willen.”

Zij zag de zorgelijke trekken om zijn mond. En oogenblikkelijk was haar eigen probleem vergeten in haar liefde voor haar vader.

„Scheelt er iets aan, vader?”

„Niets bijzonders, hoor.”

„Maar wat dan?” hield zij aan.

„Och — zaken.”

„Is er werkelijk iets niet in orde?”

„Nee; er is alleen maar wat wij noemen een acute crisis. Onze crediteuren — de banken waarvan we geleend hebben — vorderen sommige voorschotten terug. We hebben ons reeds door een grootere crisis heengeslagen, toen we den nieuwen bouw betrokken. Maar deze is misschien dringender. En Jonas Merriwether is erg lastig om mee om te springen.”

„Kunt u 't me uitleggen, vader?”

„Dat zou wat ver voeren. Maar in 't kort is de toestand deze: we moeten opnieuw van ons zelf leenen. Dat wil zeggen, de Maatschappij moet leenen van de particulieren, omdat de banken ons geen geld meer willen voorschieten. Binnen twee jaar zal alles prachtig in orde komen, maar de meesten van ons hebben er reeds alles ingestoken, wat ze bezitten; er is een opeenvolging van tegenslagen geweest, en Jonas is de eenige, die over genoeg privé-contanten beschikt om ons erdoor te helpen. En hij doet maar niets dan opspelen. Als hij definitief weigert, weet ik niet, wat we zouden moeten beginnen. Hij steekt er zelf diep in, maar hij zou dat verlies best kunnen dragen. Maar dat kunnen we verder geen van allen.”

„En u?”

„Alles, wat ik bezit, steekt in de onderneming, Lois. Als de zaak verkeerd loopt, zou dat erger voor me zijn dan een bankroef.”

Zij streek hem over het dunne haar. „Het zal allemaal nog wel in orde komen, vader. Daar ben ik zeker van. Merriwether is een knorrige oude vrek, maar hij heeft zijn geld veel te lief om te willen verliezen, wat hij al in de zaak heeft gestoken. En u hebt altijd gezegd, dat, wanneer de nieuwe uitbreiding eenmaal goed op gang is, uw fortuin gemaakt zou zijn.”

„Dat is ook zoo. Maar dat is ook niet, wat me 't meest bezorgd maakt. Ik heb natuurlijk voortdurend aan jou gedacht. En behalve dat, ook aan Bob Terry. Ik zou een heeleboel voor hem willen doen, ik zou hem voor zijn heele toekomst schadeloos willen stellen voor het leed, dat ik hem onwillens in het verleden aandeed. En dat zou me al heel moeilijk vallen, indien het weinige, dat ik bezit, moest verloren gaan.”

Zij zwegen enkele minuten, maar hun gedachten waren bezig — niet met hun eigen problemen — maar met het probleem van Bob Terry, aan wiens

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De Jan de Baenstraat, aangelegd in 1896. Deze straat werd genoemd naar Johannes de Baen, een Nederlandsch portretschilder en etser van betekenis. In het Mauritshuis hangt o.a. van zijn hand een portret van Joan Maurits van Nassau, den Braziliaan, stichter van het Mauritshuis. De Baen werd geboren te Haarlem in 1633 en stierf in Den Haag in 1702.

toekomst zij hun leven gewijd hadden. Het meisje sprak het eerst.

„Misschien,” zei ze, „zou het nog niet eens zoo erg voor hem zijn, als u denkt. Misschien dat, als hij van 't begin genoodzaakt was geweest, te werken, het hem gemakkelijker was gevallen, weer een gewoon mensch te worden.”

„Misschien, Lois. En dan —” Zijn stem stierf weg, en toen hij weer begon te spreken, was ze nauwelijks verstaanbaar. „Je houdt véél van Bob, is 't niet, liefje?”

„Ik, ja —” Een diepe blos verspreidde zich over haar wangen en hals. „Ja, natuurlijk.”

„Ik bedoel niet: natuurlijk. Ik bedoel — persoonlijk.”

„Vader — ik —” Toen, zachtjes: „Ja vader.”

„En hij?”

„Och toe — Hij weet 't niet. Hij zal 't nooit weten.”

„Heeft hij nooit — iets gezegd?”

„Nee!” Haar stem klonk angstig. „O, vader! Ik zou niet willen, dat hij 't wist — om de heele wereld niet. En ik zou dit aan niemand anders willen bekennen.”

„Dat weet ik, lievekind. En ik zou je nog één vraag willen stellen; toe, wees openhartig en laat ik je niet kwetsen. Houd je van hem — of heb je medelijden met hem?”

Zij antwoordde niet dadelijk.

„Allebei vader. Ik houd van hem — en ik heb, o, zoo'n medelijden met hem.”

Hij opende zijn lippen om te spreken, toen Bob Terry in de open deur verscheen. Zijn schouders hadden veel van het gedrukte, gebogene verloren en zijn gezicht veel van zijn verbitterde uitdrukking. Hij glimlachte licht, toen zijn oog op vader en dochter viel. Het was Peter Borden, die 't eerst sprak.

„Wil je niet binnenkomen, Bob?”

Het gezicht van den jongen man verhardde zich een oogenblik. „Nee, dank u, mijnheer.”

„Ga je uit?”

„Ik weet het nog niet —”

Lois wist niet, dat haar gezicht opklaarde. Bob ging zoovéél avonden uit — met dat meisje Shannon vermoedelijk. Ze sprak impulsief.

„Toe, blij vanavond bij ons, Bob.”

Terry antwoordde niet dadelijk. En Peter Borden begreep. Hij kende de antipathie, die de jongen tegen hem koesterde bijna even goed als Bob die zelf kende.

„Ik ga naar boven, naar mijn kamer, Bob. Ik heb nog wat te werken. Wat zou je ervan denken, als jij Lois zoolang gezelschap hield?”

Dadelijk ontspanden Bob's trekken zich. Hij kwam naar voren en ging in een club-fauteuil zitten.

„Heel goed, mijnheer,” zei hij.

En toen keek hij het meisje bij toeval vlak in de oogen. Zij straalde, en hij vroeg zich in vage bewondering af, waarom hij nooit eerder had opgemerkt, hoe opvallend mooi zij was.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Zij vormden een eigenaardig contrast, zooals ze daar naast elkaar op de groote bank zaten — het meisje tener als een rietstengel en blond als de morgenzon, de jonge man zonderling ouwelijk om zijn mond en oogen en in zijn besliste gebaren. Maar het zachte licht van de schemerlamp viel mild en barmhartig over zijn scherpe trekken en vervaagde de bitterste lijnen met zijn wazigen gloor.

Bob leunde gemakkelijk achterover in de kostbare rugkussens. Hij was onverklaarbaar blij, dat hij dezen avond met Lois zou doorbrengen inplaats van met Kathleen. Hij verdiepte zich

niet in de oorzaken daarvan: het was genoeg, dat hij hier zat — en zich tevreden voelde. Hij was zich levendig bewust van de teere schoonheid van het meisje, van den vriendschapsband, die tusschen hen bestond, en zijn gedachten gingen terug naar de nutteloze, doellooze maanden, die voorbij waren gegaan, sinds de getraliede deur van zijn cellenblok achter hem was dichtgeslagen en hij naar buiten was geloopt in den zonneshijn.

Lois was anders dan Kathleen. Zij was zacht en kalmeerend, terwijl Kathleen een en al leven was en iemand electriseerde. Hij kon niet achterover leunen en gaan zitten nadenken, wanneer hij bij Kathleen was; zij vervulde hem met een vage, verwarrende rusteloosheid en een eerezucht, die hem vermoeide. Maar Lois was anders: zij scheen

Bob, zelfs al zou je morgen dit huis verlaten — niets kan het feit veranderen, dat je even grif hebt aangenomen, als hij gegeven heeft.”

Hij antwoordde niet dadelijk, en toen hij sprak, kwamen de woorden langzaam en moeilijk.

„Ik heb er een hekel aan, met je vader te praten.”

„Waarom dan?”

„Je weet heel goed waarom. Toen het gebeurde — vroeger — wist ik, dat ik onschuldig was, en ik wist ook, dat hij dat had behooren te weten, onverschillig hoezeer de schijn tegen me was. Ik was als een zoon voor hem geweest — dat wil zeggen, op kantoor, in zaken. Hij zei, dat hij veel met me ophad en ik zag tot hem op, als ik tot een vader zou gedaan hebben. Maar toen, toen de catastrofe kwam, vertrouwde hij me niet. Hij

was de eerste, die besliste, dat ik schuldig was. Als hij in me was blijven gelooven, zou ik nooit veroordeeld zijn. Het was zijn getuigenis, dat me in de gevangenis bracht.”

„Hij was oprecht overtuigd, dat je schuldig was.”

„Maar ik was niet schuldig — en dat wist ik.

Ik zei het hem. En ik haatte hem, toen hij zei, dat 't hem door het hart sneed, me naar de gevangenis te moeten zenden. Hij zemelde over zijn plicht en over den Staat en al dat soort van nonsens. Ik zag hem toen in een heel ander licht. En toen ik daar ginder kwam, en meer leed dan iemand begrijpen kan, toen ik behandeld werd als een beest en naar mijn werk gedreven door weer en wind, of ik ziek was of gezond, liet ik door dien haat mijn heele innerlijk vergiftigen. Het is niet meer dan natuurlijk, Lois. Drie jaar lang dacht ik aan niets anders dan aan de onrechtvaardigheid, waarvan ik het slach-

offer geworden was. Het zou al zwaar genoeg te dragen zijn geweest, als ik schuldig was, maar nu ik wist, dat ik onschuldig was, en dat een klein beetje vertrouwen in mij alles had kunnen voorkomen —”

„Toch accepteerde je, wat hij je aanbood, toen je vrij kwam.”

„Natuurlijk deed ik dat. Hij zei, dat hij mijn leven gebroken had en dat ik recht had op al wat hij bezat. Ik ben het met hem eens. Hij deed niets méér dan wat hij behoorde te doen.”

„Maar andere menschen zouden dat niet gedaan hebben.”

„Andere menschen zouden misschien wat menschelijker zijn opgetreden, drie jaar geleden. Het is allemaal niets dan een pose — juist als al zijn mooie praatjes toen de ellende begon.” Hij sprong op en liep met groote stappen de kamer op en neer. „Ik heb niets aangenomen, waarop ik niet 't volste recht had. Ik heb volstrekt niet 't gevoel, alsof in een of ander opzicht ik zijn schuldenaar ben. Ik kan er niets aan doen, dat ik hem haat — ik zal dat altijd blijven doen. En wanneer hij ooit gaat vinden, dat ik me voor hem moet buigen en dankbaar zijn grootmoedigheid huldigen, omdat hij een armzalig systeem van schadeloosstelling heeft beproefd — dan zal ik dadelijk heengaan. Maar ik zal hem nooit bedanken. Wat hij voor mij gedaan heeft, heeft hem zelf in 't minst geen opoffering gekost. Hij is rijk — en alles wat hij voor mij deed kan in dollars uitgerekend worden. Nu is 't aan jou om te zeggen, wat ik verder doen moet.”

Haar zachte, glanzende oogen waren vol verwijt op hem gevestigd. Zij voelde zich zeldzaam geschokt en onbehaaglijk. Dit was de eerste keer, dat zij de diepte van Terry's verbittering jegens haar vader gepeild had, en zij was erdoor beangstigd.

(Wordt voortgezet)

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De Van Dijkstraat, aangelegd in 1879, werd genoemd naar Anthonie van Dijk, die met Rubens tot de allergrootste Vlaamsche schilders heeft behoord. Het Mauritshuis bezit een paar goede portretten van zijn hand. Hij is geboren te Antwerpen in 1599 en stierf te Londen in 1641. In Antwerpen is een standbeeld voor hem opgericht.

blij te zijn, hem te mogen nemen, zooals hij was; en hij verwonderde er zich nu over, hoe hij haar vriendelijke voorkomendheid zoo lang had kunnen weerstaan en zich had kunnen tevreden stellen met haar enkel te beschouwen als de dochter van den man, dien hij haatte.

Maar een paar minuten geleden was er iets voorgevallen, dat in het meisje datzelfde rechtvaardigheidsgevoel had gewekt, waardoor elk van Peter Borden's handelingen werd geleid. Zij sprak zacht, maar verwijtend.

„Je bent niet al te vriendelijk voor vader, Bob Terry.”

Hij keek verrast op.

„Waarom zou ik dat moeten zijn?”

„Heeft hij geen recht op beleefdheid?”

„Ik doe mijn best om beleefd te zijn.”

„En was je dat ook — 'n paar minuten geleden? Je liet maar al te duidelijk merken, dat je niet wilde binnenkomen, als hij hier bleef. Je dwong hem, een andere kamer op te zoeken in zijn eigen huis.”

Bob's stem was bijna ruw. „Ik houd er niet van, met hem te praten.”

„Toch schijn je je er best in te kunnen schikken, in zijn huis te wonen.”

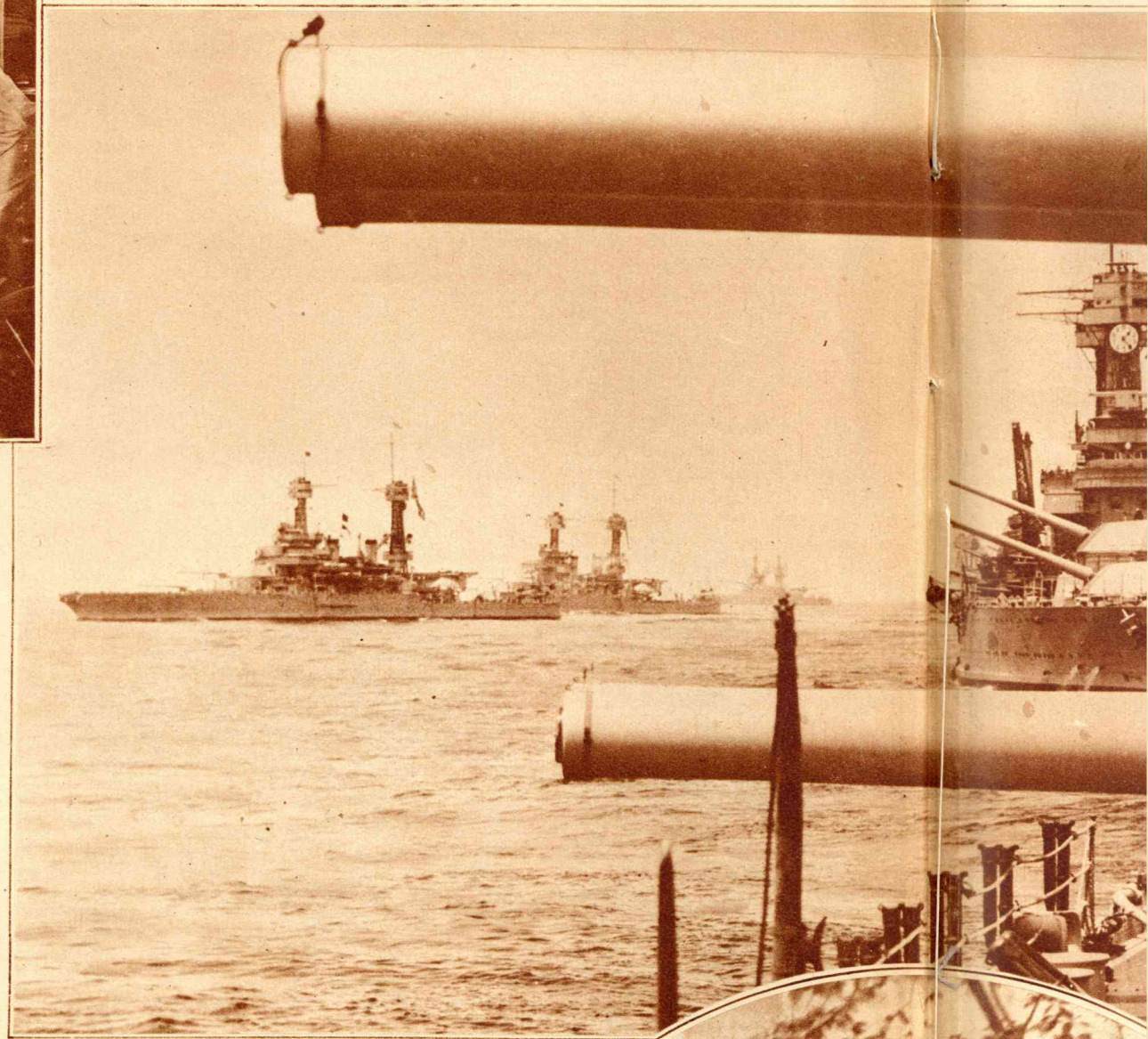
Hij kleurde hevig en donker. „Ik zal vertrekken zoodra hij maar één woord spreekt.”

„Dat zou wat je deed niet ongedaan maken. Je kwam hier, toen je niet wist, waar je anders heen zou moeten gaan. Vader bood je alles aan, wat hij op de wereld bezat. Hij doet een ernstige en eerlijke poging om de onrechtvaardigheid, die hij aan je beging, goed te maken. Hij onttrekt zich niet aan de verantwoordelijkheid, zooals sommige menschen zouden doen. Hij heeft een verschrikkelijke fout begaan, en bekent dat moedig. Het komt me voor, dat, waar je dat alles van hem hebt aangenomen, je er toch tenminste de gewone beleefdheid tegenover kunt stellen. Begrijp je,

Wat om ons heen g

Maandagmiddag zijn de Groot-Hertogin van Luxemburg en haar gemaal Prins Felix de Bourbon te Apeldoorn aangekomen voor een officieel bezoek aan onze Koninklijke Familie op het Loo. Op onze foto ziet u de hartelijke begroeting tusschen de beide vorstinnen op het Apeldoornsche station.

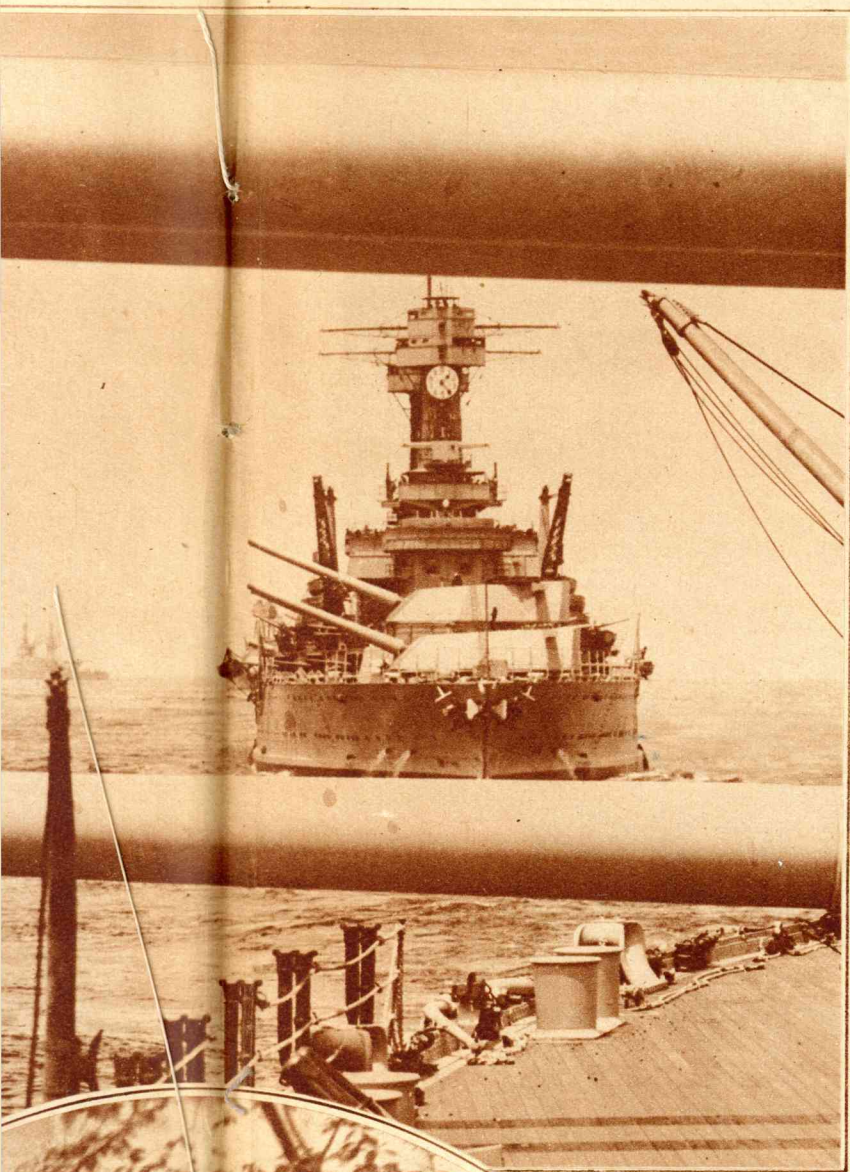
President Hoover heeft dezer dagen de vloot der V. S. eens de revue laten passeeren. Met het oog op ontroeping ter zee? De acht-inch-kanonnen van de West-Virginia vormen een suggestieve onlijsting voor dit dreigende schouwspel.

Onze Hollandsche operette-diva Beppie de Vries viert op het oogenblik in de Vereenigde Staten haar triomfen in The Merry Widow. Op onze foto ziet u haar in de titelrol met Donald Brian als Prins Danilo.

Met groote hardnekkigheid worden in Zaandam de opgravingen voortgezet, die tot nog toe slechts zulk een mager resultaat hebben opgeleverd. U dacht misschien, dat dit onderschrift niet bij dit plaatje hoorde? Neen, onze fotograaf heeft hier geen koozend paartje verrast, het is alleen maar de Haagsche heiderziende, die in trance is gegaan om opnieuw gegevens te bekomen omtrent den onwindbaren schied, en haar helper doet niets dan haar assisteeren.

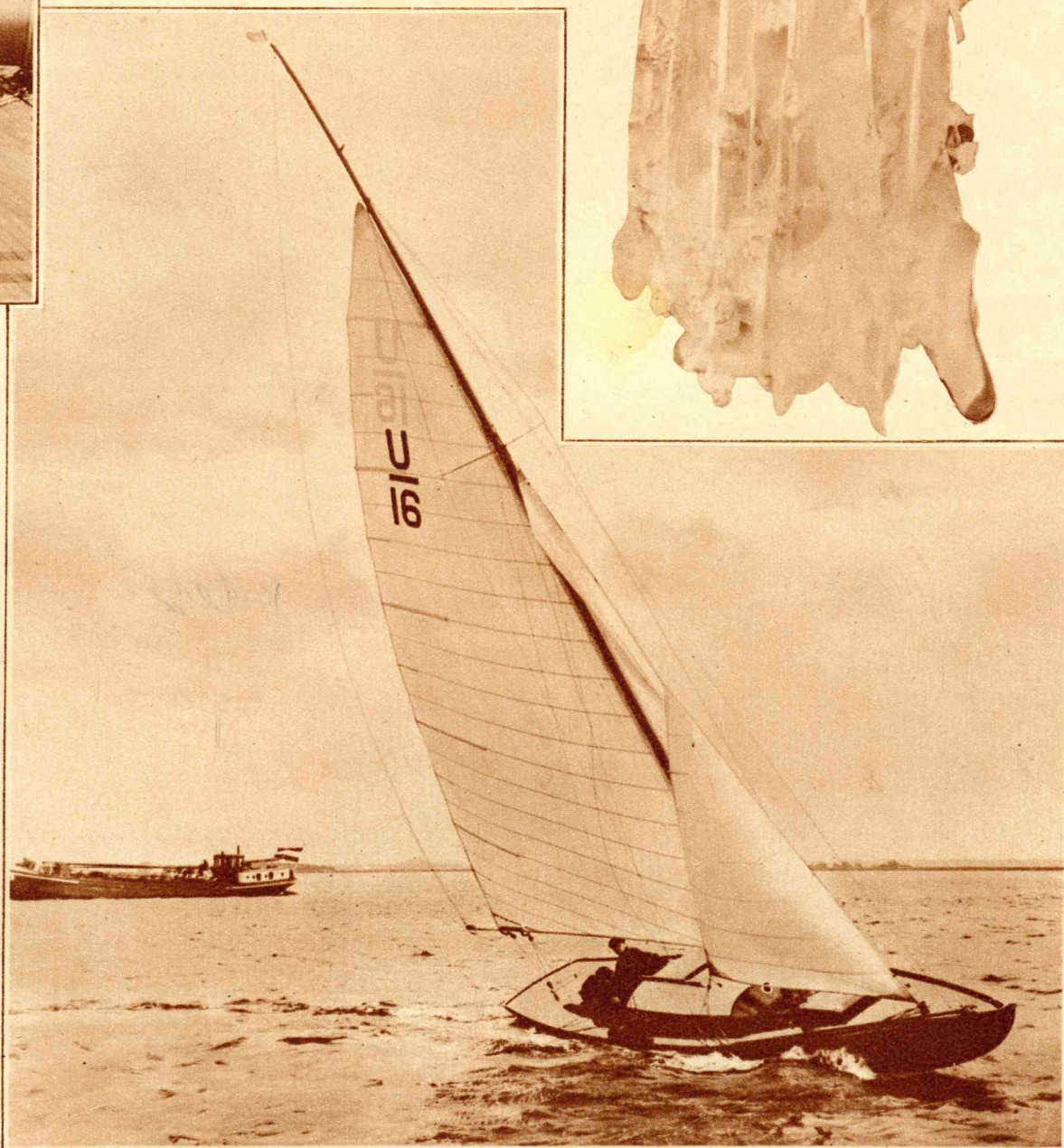
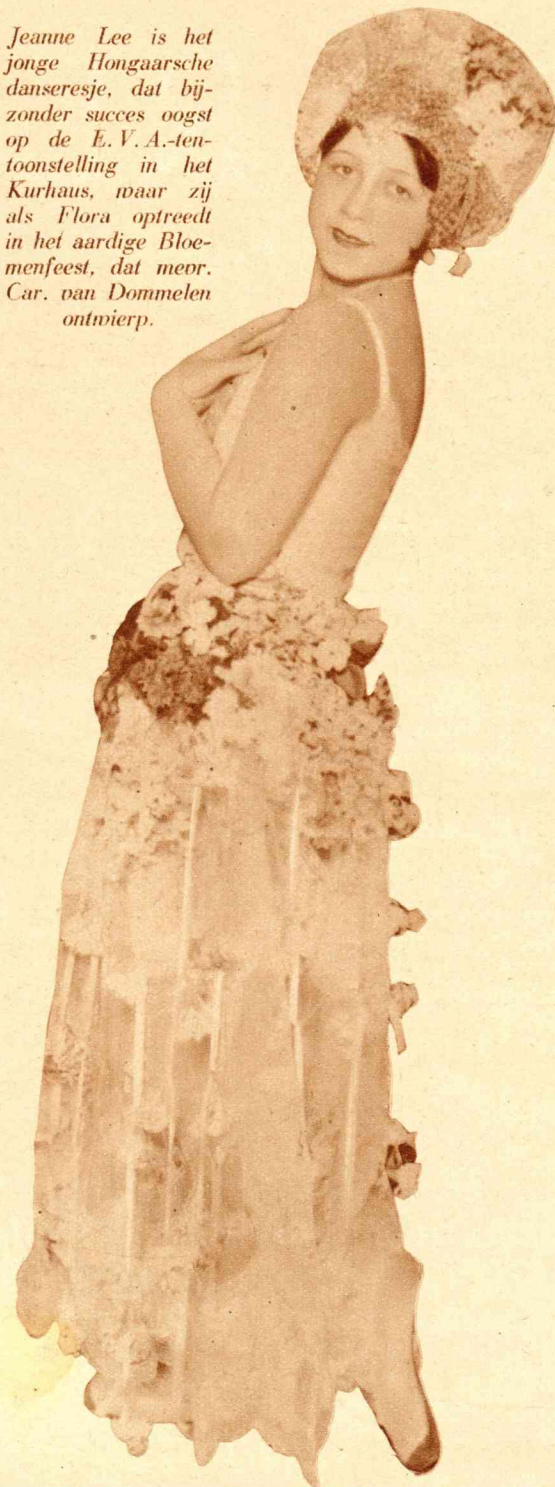

s heen gebeurt

De organisatie van de eerste Youngleening, resultaat der Haagsche Conferentie. Onder de groote Europeesche bankiers, leden van de Bank voor de Internationale Betalingen, bevinden zich te Parijs ook de Hollandsche financiers Ter Meulen en Mayer.

Jeanne Lee is het jonge Hongaarsche danseresje, dat bijzonder succes oogst op de E. V. A.-tentoonstelling in het Kurhaus, waar zij als Flora optreedt in het aardige Bloemenfeest, dat meer. Car. van Dommelen ontwierp.

Op het Braassemermeer zijn Zondag door Hollandia nationale zeilwedstrijden georganiseerd. Wij maakten een fraaie opname van een der U-klassers, de Föhn van den heer P. Molenaar, in actie.

DE REPRISE

door Joh. W. Broedelet

Er zou dan 'n reprise gaan van 't stuk, dat vóór tien jaar zoo'n furore maakte: „Haar eerste echtgenoot.” Wie wist, dèéd 't ding 't 'm weer niet! Die oude successen leverden zoo vaak 'n groote verrassing op. In 't nieuwe zat 't 'm niet altijd.

Integendeel!

En hij speelde z'n oude rol weer van Lord Gordon, den man die onder 'n schijnbaar flegma zoo'n brandenden hartstocht verborg. Iemand die uiterlijk van 'n eeuwige kalmte was, hoe hij innerlijk ook werd bewogen! Triomfen had hij er indertijd mee gevierd. 'n Rol dan ook, als je 't genre 'n beetje beheerschte, waar alles mee viel te doen. Hoe zou 't publiek thans tegenover z'n creatie staan?

Op de eerste de beste repetitie was hij er dadelijk weer heelemaal in. Wonderlijk, hoe hij zich alles na zóó'n tijd — hoeveel rollen had hij in die jaren niet gespeeld! — nog precies herinnerde! Hij kwam op uit de voorste deur links, ging zitten in den fauteuil in 't midden en als hij zei: „Ja ja, het leven gaat voorbij en eens zal niets er meer aan herinneren, dat we leden en gelukkig waren en hoopten en vertwijfelden,” stond hij op, stak 'n sigaret aan en ging kijken door 't raam, achtergrond rechts. Dat klopte alles prachtig. Dat kon hij nu den regisseur vertellen, die dat stuk voor 't

eerst op te knappen had! En na 'n korte stilte, waarin hij tweemaal zuchtte en zich vermoeid over 't voorhoofd streek, kwam zij binnen, Lady Olivia Wareham, tweede plan links.

Zijn vrouw speelde nu die rol. Vroeger werd ze vervuld door... Alice White.

Alice! Wat had hij — hij was toen nog niet getrouwd — veel van haar gehouden! O, 't was 'n kort maar hevig geluk geweest. Toen was ze naar de operette gegaan en hij had 'r uit 't oog verloren.

„Wel, hoe maakt u 't?” vroeg z'n vrouw, in 'r rol.

„Nu u er is, gaat 't me natuurlijk goed,” antwoordde Paul Daingerfield als Lord Gordon en hij kuste 'r eerbiedig de hand. Zij glimlachte gestreeld.

„Nee,” wees hij

al voelde ie, dat daarmee 'n groot succes werd voorbereid. Lord Gordon was dan ook een der mijlpalen geweest in z'n carrière, een zijner grootste triomfen... op elk gebied.

Hij zag nog de loges met de aanbidders, die haar binocle niet van 'm aflieten. Ja, die hofmaakers, die... maar daar ontbrak 't 'm heden zelfs niet aan. Drommels, hij was immers nog jong! Dat viel dus allerminst te verwonderen.

Alleen, hij was er met de jaren 'n beetje onverschillig onder geworden. De liefde was zoo'n oude betoovering, die zelden iets nieuws meer bracht.

Pieters.

De Duitsche legermanoeuvres bij Berlijn. Een verdekt opgesteld machine-geweer ter afvoering van oliegtúigeballen in actie.

Springbrun in het park van het slot Schönbrun.

haar terecht, „je moet 'n tikje geïndigneerd doen, net alsof je me te vrijpostig vindt. In je hart ben je natuurlijk verrukt met dien kus — Olivia Wareham is 'n vrouw — maar je wilt 't nog niet weten, althans niet in 't eerste bedrijf. In 't tweede laat je je weer gaan. Maar zoover zijn we nog niet!”

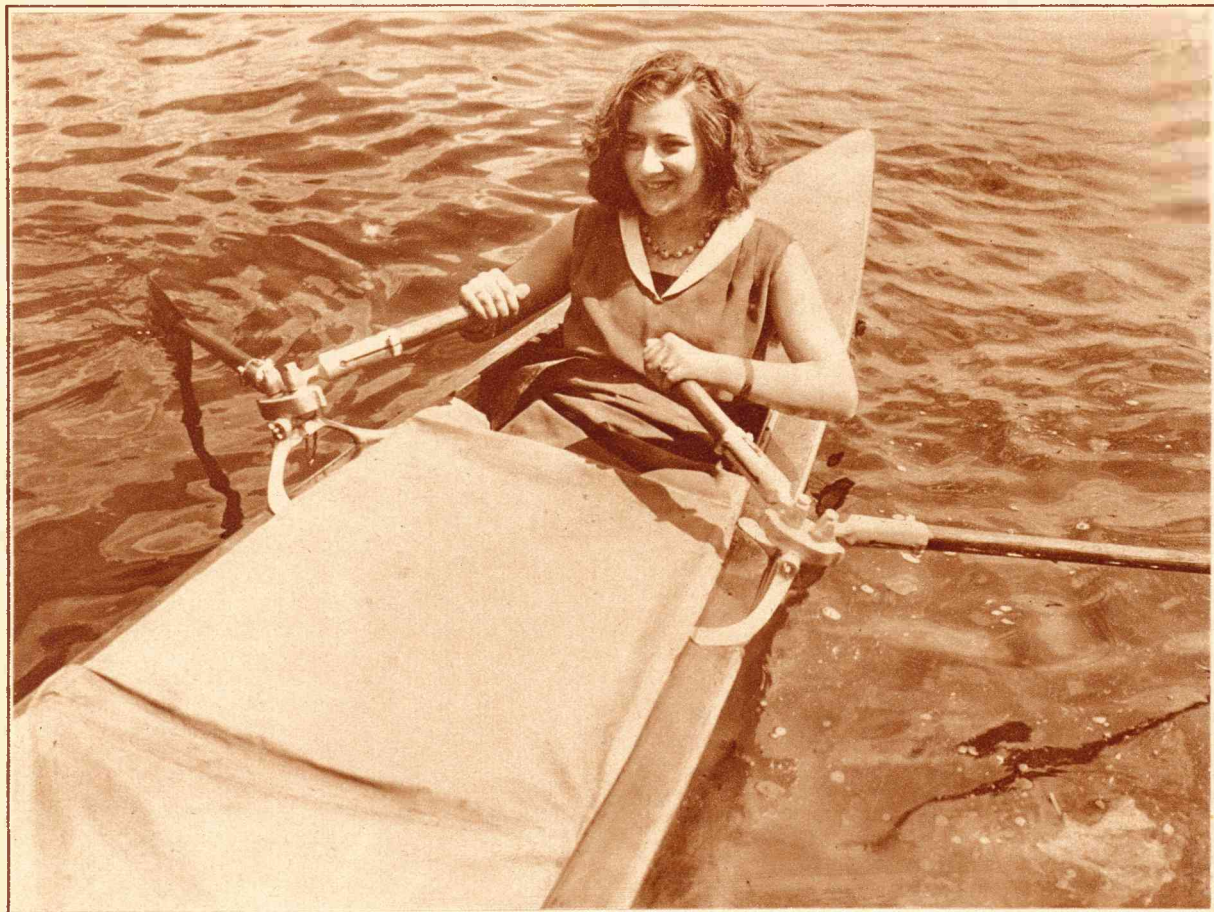
En nu kwam die heerlijke, ironische en gevoelige scène! O, wat had hij die altijd met lust gespeeld! 't Zette 't stuk zoo sterk in en bij de première

Nee, z'n werk boeide 'm veel meer. En... hij hield van z'n vrouw, Linda.

Toch, h'm, interesseerde 't 'm, dat de laatste week avond aan avond dezelfde dame op dezelfde plaats in dezelfde loge 'm opvallend enthousiast toejuichte. Wie was ze? De acteurs noemden 'r al Loge 6 (de loge, waar ze steeds op stoel 2 zat) en plaagden Linda met die nieuwe adoratrice van 'r man. Linda glimlachte maar eens. En Paul haalde hooghartig de schouders op. Zoo'n mal mensch! Maar in z'n hart zag 't er niet zoo rustig uit. Ze begon 'm te boeien, die onbekende vrouw, die, althans zoo uit de verte gezien, werkelijk 'n schoonheid was! Tegenover z'n vrouw had-ie zich echter caché te houden. Haha, hij moest nu ook in 't werkelijke leven Lord Gordon spelen, den man, die al z'n diepere gevoelens meesterlijk verborg! Waarachtig, 't werd nog romantisch.

* * *

Den avond van de eerste reprise van „Haar Eerste Echtgenoot” was Paul heel vroeg in z'n kleedkamer. Hij trad er wat haastig binnen, want de portier had 'm 'n briefje gegeven, dat 'm

Hierboven een foto van een opbouwbaar roeiboort, zooals die door een Duitsche onderneming in den handel is gebracht. De demonstraties met het vaartuig slaagden uitstekend.

dadelijk ontzettend nieuwsgierig maakte. Dat kon je zoo hebben, niet waar, zonder dat er 'n bepaalde reden voor scheen te bestaan!

Hij maakte licht, scheurde 't couvert open en las:

„Mijn groote tooneelspeler!

Zie ik u morgenmiddag tegen drie uur in de Majestic? Er gaat 'n schitterende film! U kunt me gerust schrijven. Als u den brief vanavond nog maar post!
Ethel Bartlett.”

Zie zoo, die wond er geen doekjes om! En ze onderteekende met 'r vollen naam, vermeldde er bij waar ze woonde. Die had 't dus serieus te pakken! Aardig dat 'm dat juist overkwam bij de nieuwe première van z'n oude succes! Was dat 'n voortekken? O, maar hij ging morgenmiddag. Waarom niet? 'n Avontuur, dat tot niets verplichtte! Wacht, hij zou nu schrijven. Of nee, straks, na het eerste bedrijf. Dat was nog vroeg genoeg. Liet hij zich eerst kleeden en Lord Gordon geheel en al uit 't verleden oproepen.

Tien jaar! Wat vlogen die voorbij! Ach ja, als je ook zoo'n inspannend leven had! 't Was toch wel heerlijk, acteur te zijn. Wat 'n afwisseling bracht je bestaan! Vandaag had je smart, morgen jool op de planken, dan was je weer gelukkig en ook wel eens ongelukkig verliefd... in je rol en zoo hield je den lust er in. En 't leven buiten de planken bracht óók verrassingen! Zooeven nog! Ethel Bartlett! Haha, 'n acteur had de eeuwige jeugd. En de zaal zou straks weer eens staan te kijken van Lord Gordon.

Hij had weinig aan z'n kop te doen. Hij had van natuur 'n aristocratisch gezicht, al zei hij 't zelf. Geen pruiken, prettig! 'n Scheiding in 't midden van 't haar, dat als met 'n grasroller platgestreken lag naar rechts en links. Prachtig zag hij er er uit, hoor! Daar behoefde hij niets meer aan te doen. Nu nog gauw z'n smoking aan en voor zijn part konden ze beginnen.

Hij stak 'n sigaret aan. De brandwacht was in dit theater niet zoo lastig! Hij bladerde z'n rol nog eens in. O, hij kon haar droomen! Na 'n paar repetities al zát die weer als 'n kei. 't Menschelijk geheugen zat eigenaardig in elkaar. Wat er eenmaal goed in had gezeten, kreeg je er zoo gauw niet meer uit.

Hij keek in den spiegel. Ja, daar zat Lord Gordon. „Ouwe kameraad, ken je me nog?” lachte ie 'm toe. O 't verleden, dat opnieuw begon te leven, met álles. Zelfs 'n... Ethel Bartlett

ontbrak niet. Allemachtig, wat was hij toch 'n gelukkig, benijdenswaardig mensch!

Paul stond op. Hij wou't tooneel even inspecteeren om te zien, of de fauteuil, waarin hij zoo'n belangrijke scène had te spelen, wel precies op z'n plaats stond. Een laatsten blik in den spiegel... Daar bleef hij nadenkend staan. Ja, h'm, dat was Lord Gordon van top tot teen. Toch, toch herinnerde hij zich, — hoe schoot zoo iets na al die jaren je weer te binnen! — dat hij, vóór hij opging, nog even iets aan z'n kop deed. Maar wat, wat? Opeens wist hij het: hij poeierde z'n slapen, want Gordon was niet zoo heel jong meer.

Ach ja, hoe kon hij dat vergeten. 'n Beetje poeier op je haar, dat leek uit de verte net grijs. Hij trad weer naar z'n kleedplaats toe, duwde zijn dons in het poeier, bracht z'n hand naar z'n slaap en... Hij hield z'n hand in, staarde. Z'n slapen hadden reeds iets grijs. Paul

Intérieuropname van het nieuwste Fokkerliegtuig, dat door den directeur der General Motors is aangekocht. Het biedt ruimte aan 16 personen en is buitengewoon luxueus ingericht.

Daingerfield had geen poeier meer nodig!
Hij liet zich op z'n stoel vallen, staarde, dacht, glimlachte dan flauwtjes en 'n beetje melancholiek. Dit was 'n reprise, geèn première! Werktuiglijk opende hij de la weer, waarin hij het briefje van „Loge 6” had weggestopt. Klampte hij zich op die manier aan 'n laatsten stroohalm vast? Moest dat 'm nog aan z'n eeuwige jeugd doen geloovent? Doch hij hoorde iets aan z'n deur, dus duwde de la snel dicht.

Z'n vrouw kwam binnen.

„Je ziet er schitterend uit,” zei ze dadelijk.

„Dank je, lieve vrouw,” zei hij met 'n bijzondere innigheid in z'n stem.

„En... hoe vind je mij? Maar wat heb je?/Ben je bedroefd?”

„'n Beetje wel, Linda. Ik denk er aan, dat er alweer tien jaar van m'n leven voorbij zijn, sinds ik voor het eerst Lord Gordon speelde.”

Ze haalde de mooie schouders op.

„Jij hebt nogal te klagen!” plaagde ze. „Kijk van avond maar naar... Loge 6! — Zeg, gaan we straks na afloop nog ergens heen?”

Paul antwoordde niet dadelijk. Dan zei ie, langzaam: „Ik zal misschien... 'n beetje... mòè zijn! Maar... morgenmiddag gaan we wat uit hé, samen? Vind je dat goed?”

Linda knikte. Paul werd toch wel verstandig! En ze ging nog even terug naar 'r eigen kleedkamer.

Paul zuchtte 'n paar maal diep, opende vervolgens het laatje weer, dat hij daar juist zoo haastig sloot, en... verscheurde den brief. Er was geen antwoord. 't Antwoord, dat hij had, had hij zooeven al aan z'n vrouw gegeven.

„Niet te veel reprises!” sprak hij met 'n zwakken glimlach.

Daarop stapte Lord Gordon naar 't tooneel.

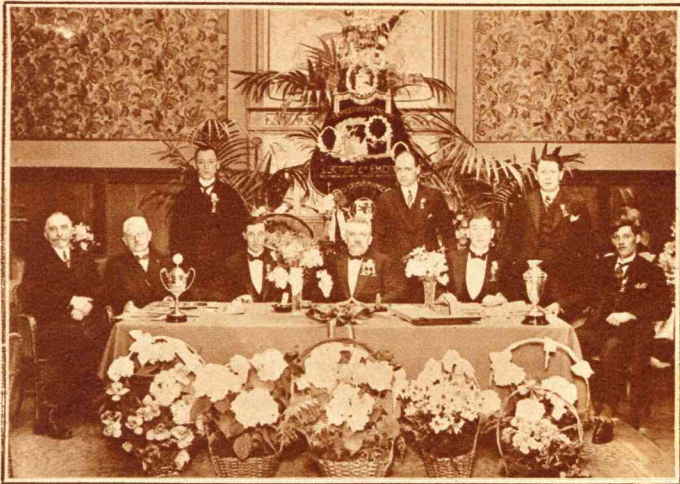

GEMENGD
NIEUWS

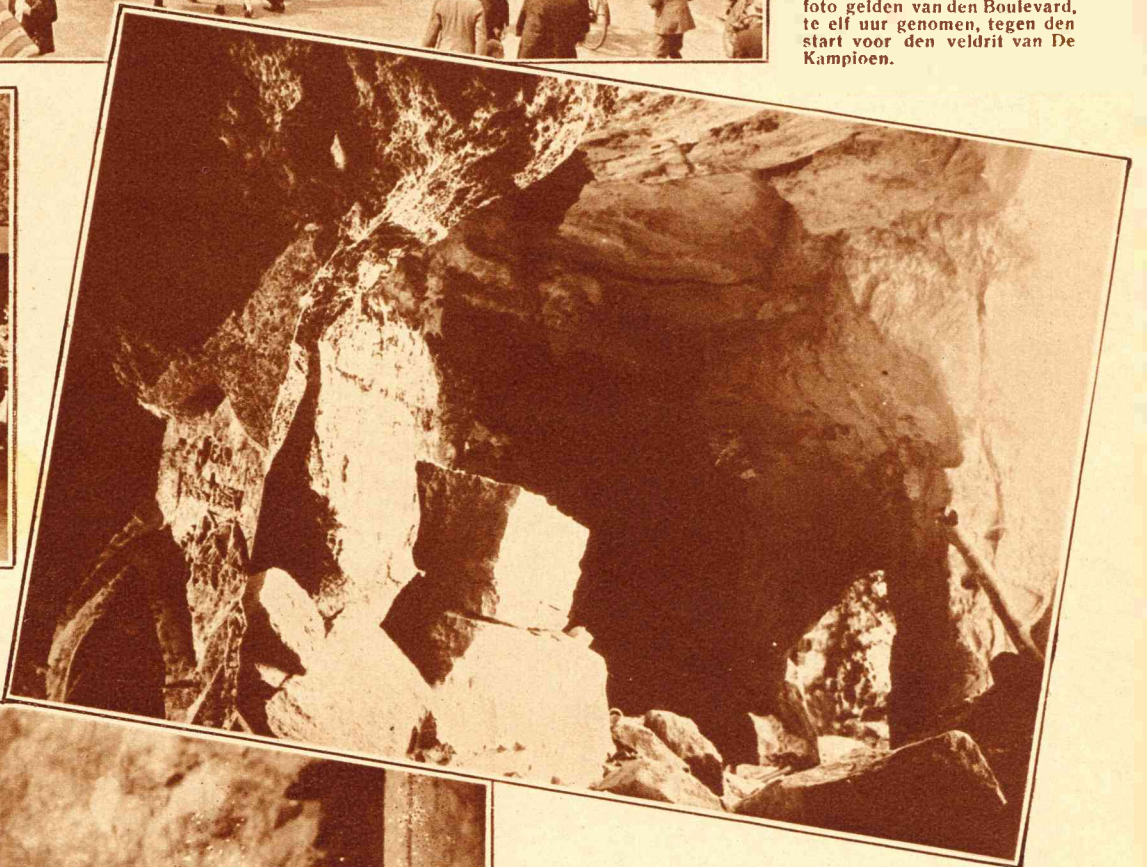

HEMELVAARTSDAG
OP DEN BOULEVARD

Een Hemelvaartsdag, zooals we dit jaar beleefd hebben, zoo helder, zoo stralend, is een feest voor de heele bevolking, die al vroeg in den morgen bij stroomen de steden uitgulpt, naar de zee, naar bosch en duin, naar de koelte en naar de natuur. Op al de verkeerswegen in onzen omtrek heerschte een drukte, als slechts zelden voorkomt, en wat onze vervoermiddelen te verstuwen kregen, was eenvoudig fabelachtig. Als een aardig bewijsje ervan, hoe vroeg reeds het overtalrijke publiek Scheveningen overstroemde, mag deze foto gelden van den Boulevard, te elf uur genomen, tegen den start voor den veldrit van De Kampioen.

De Tooneelvereniging Luctor et Emergo, bestaande uit P.T.T.-personeel en andere leden, recipieerde de vorige week ter gelegenheid van haar 12½-jarig jubilé. Naast het bestuur ziet men aan de bestuurstafel den heer Henri ter Hall en den waarnemenden directeur van het hoofdkantoor, den heer G. Walters.

Te Geulem, in het romantische Zuiden van Limburg, vond Zaterdag j.l. een tragisch ongeval plaats. Toen een groepje jongelui van de Haarlemsche Rijksweekschool de rots-woningen aldaar bezocht, stortten plotseling groote steenbrokken daaruit neer, waardoor vier hunner min of meer ernstig gekwetst werden, maar bovendien de 17-jarige leerling Piet Visser uit Zandvoort het leven moest laten. Men ziet op deze foto van de spelonk duidelijk het neergevallen gesteente en de scheuren, welke de zoldering nog vertoont.

Na groote moeite gelukte het eerst, den zwaarsten steen, waaronder de ongelukkige Piet Visser bedolven lag, op te vijzelen en het verminkte stoffelijk overschot te bergen.

De heer D. Paterte 's-Gravenhage hoopt op 19 dezer zijn zilveren jubilé te vieren in dienst der Nederlandsche Spoorwegen.

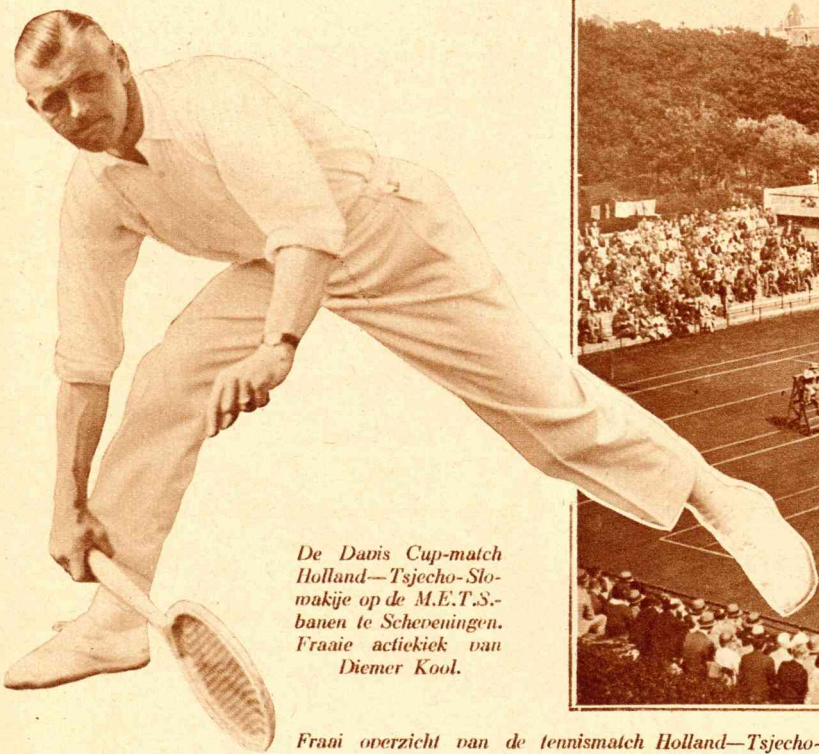
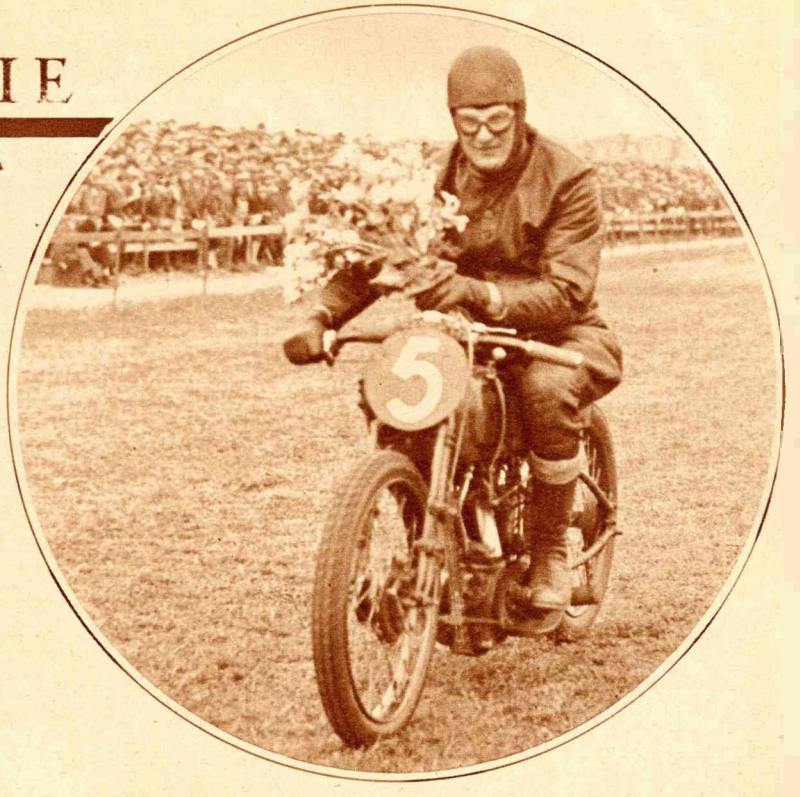
De vorige week mocht de heer A.L. Minderman, magazijnmeester bij de Koninklijke Brood- en Biscuitfabrieken Lensvelt Nicola te 's-Gravenhage, den dag herdenken, waarop hij voor vijftig jaar als bakkersleerling in dienst trad.

SPORT IN DE RESIDENTIE

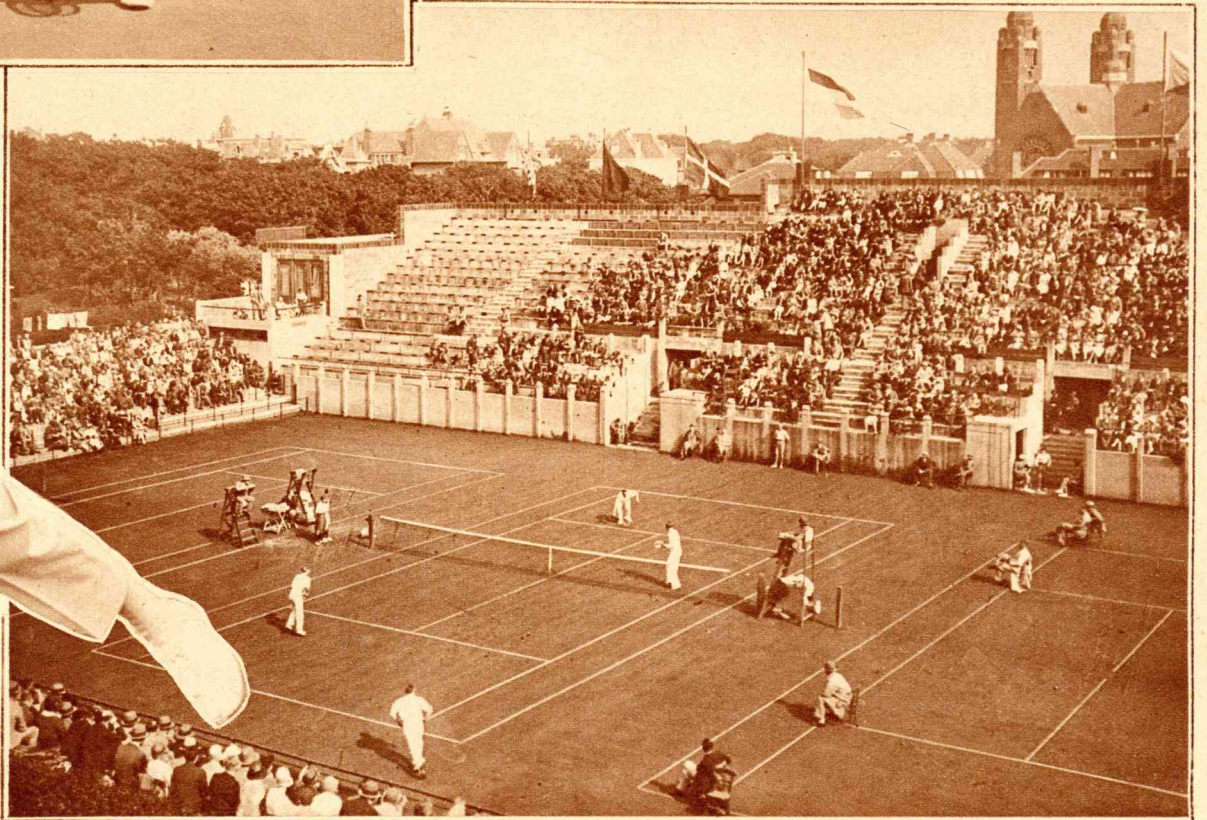
De Davis Cup-wedstrijd Holland—Tsjecho-Slowakije. Kozeluh (links) en Timmer betreden het strijdperk.

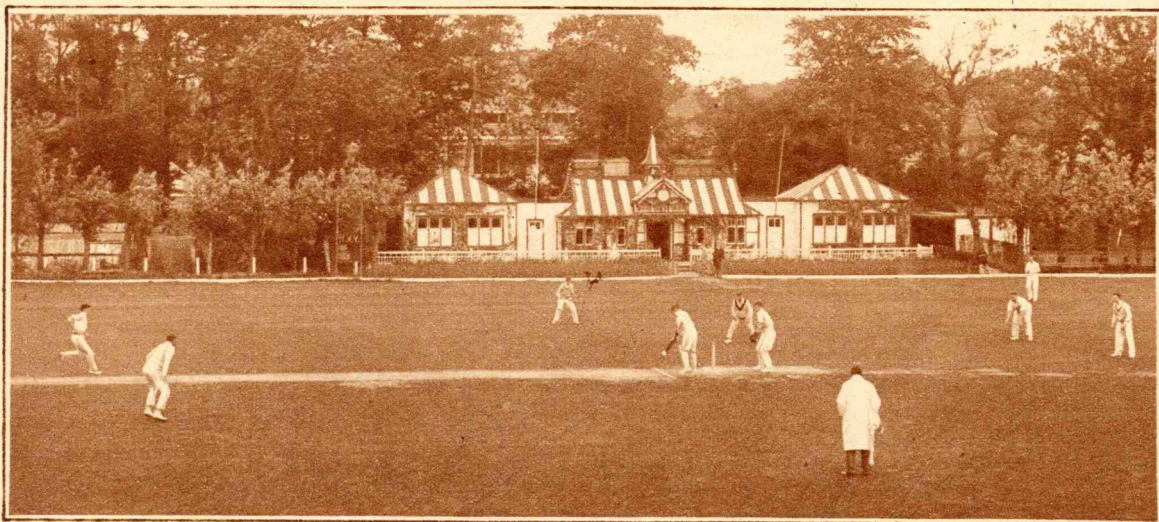
Motorraces op Duindigt. De bekende racer G. v. Pelt, overwinnaar in de seniorenklasse.

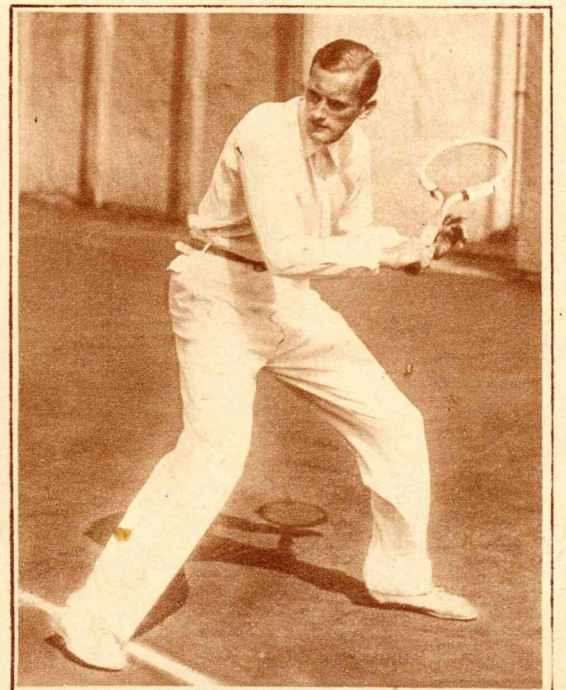
De Davis Cup-match Holland—Tsjecho-Slowakije op de M.E.T.S.-banen te Scheveningen. Fraaie actiekick van Diemer Kool.

Fraai overzicht van de tennismatch Holland—Tsjecho-Slowakije tijdens de double Diemer Kool—Timmer tegen Kozeluh—Menzel.

De cricketwedstrijd H. C. C.—V. O. C. door de Hagenaars met innings gewonnen. Op onze foto zijn de Rotterdammers aan bat.

Nog een kiekje uit de Davis Cup-match Holland—Tsjecho-Slowakije. Menzel in actie.

Waar is mijn Vader?

Natuurlijk," hield ik aan, „was er niets meer te doen, aangezien het 'n doodeenvoudig geval van zelfmoord is, waar verder niets aan vastzit. Als het een moord was geweest, onder heel eigenaardige omstandigheden..."

Hij bleef staan en greep mijn arm.

„Als je me een dubbeltje biedt," zei hij ernstig, „vertel ik den chef en nog 'n paar lui, hoe ik over ze denk. En dan ga ik er uit en dan ga ik er aan."

„Daar bied ik geen dubbeltje voor," zei ik.

„Maar ik ga den dienst uit!" raasde hij. „Ik ga met 'n vuilniskar rijden — dat is zindelijker dan dit baantje. Zelfmoord! Ik heb nog nooit zoo'n duidelijk geval van..." Hij voltooide den zin niet. „Ken je Burton — van de *Times-Post*?"

„Kennen niet, wel van gehoord."

„Nou, dien moet je hebben. Ze zijn vlak tegen die kliek, en Burton heeft dit zaakje in handen. Hij is zoo glad als een aal. Jullie zouden mekaar prachtig aanvullen."

Op een hoek bleef hij staan. „Adjuus," zei hij neerslachtig. „Ik moet achter een paar jongens aan, die melkflesschen gegapt hebben. Dat is zoowat mijn stijl tegenwoordig." Maar hij had nog niet veel stappen gedaan, of hij kwam terug.

„Wardrop is vermist sinds gisterenmiddag," zei hij. „Tenminste, hij denkt, dat ie vermist wordt. We hebben hem wel degelijk in de gaten."

Ik besloot, mijn bezoek aan Bellwood nog even uit te stellen, en nam een taxi naar de stad en ging naar het bureau van de *Times-Post*. De Maandagmorgen-editie was in bewerking, op de redactie tenminste, en uit de wachtkamer zag ik drie of vier heeren, met hoeden op, aan ratelende schrijfmachines. Burton kwam al vlug bij mij — een jonge man met rood haar, een korten dikken neus en stoppelachtige kin. Hij was nogal gezet, en schrandere oogen keken uit een strijdustig gezicht.

Ik stelde mij voor, en toen hij mijn naam hoorde, werd zijn houding minder nonchalant.

„Knox!" riep hij uit. „Ik heb u gisteravond opgebeld."

„Kunnen we niet ergens rustig spreken?" vroeg ik, met moeite mijn stem verheffend boven het rumoer van de aangrenzende kamer. Ten antwoord bracht hij mij in een klein kantoor, waar een schrijftafel en twee stoelen in stonden, en dat door een schot van royale manshoogte van de andere kamer gescheiden was.

„Beter hebben we niet," zei hij luchtig. „Kranten zijn er voor de publiciteit, niet voor geheimhouding. — Als u dus maar op uw woorden past."

Ik mocht Burton wel. Er was iets openhartigseerlijks in hem; een opluchting na de glacéhandschoenen-beschaving van Wardrop.

„Hunter, van het detective-bureau, heeft me hierheen gestuurd," ging ik voort, „over de zaak Fleming."

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn. „U is de vierde vandaag," zei hij. „Hunter zelf, Lightfoot uit Plattsburg, en McFeely hier uit de stad. En, meneer Knox, is u nu bereid te bevestigen, dat Fleming zelfmoord gepleegd heeft?"

„Nee," zei ik vastberaden. „Ik ben ervan overtuigd, dat hij vermoord is."

„En dat die secretaris... hoe heet ie ook weer... Wardrop — dat die hem vermoord heeft?"

„'t Is mogelijk."

Hij frommelde in z'n zak, en er kwam een kartonnen doosje uit, gevuld met juweliers-watten. Onderin lag een klein voorwerp, dat hij mij voorzichtig overhandigde.

„Dat heb ik van den gerechtsdokter, die de lijk-schouwing deed," zei hij zoo terloops. „U zult opmerken, dat het een twee-en-dertiger is, en het pistool, dat ze van Wardrop hebben afgenomen

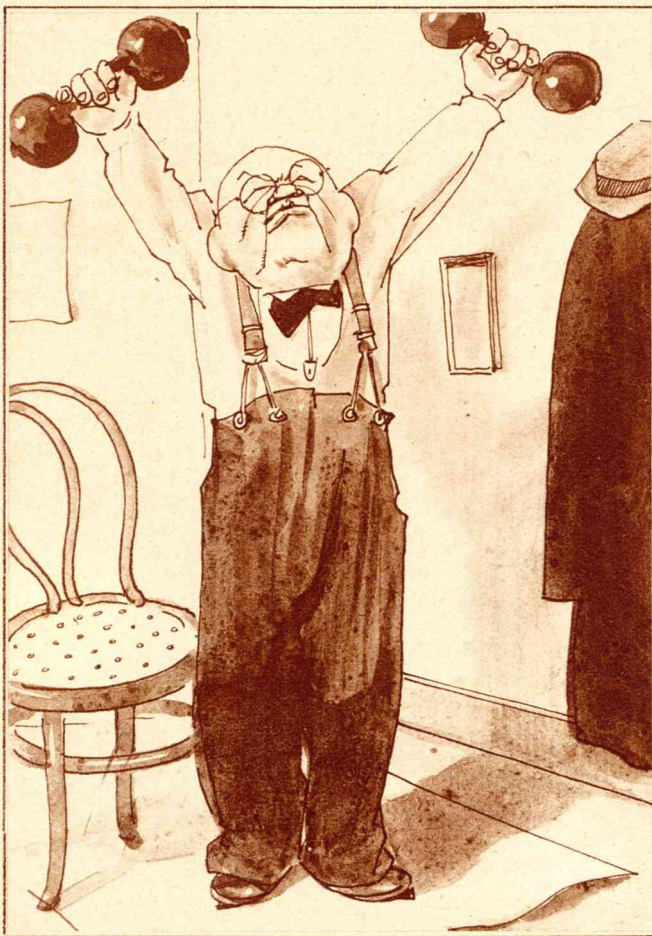
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

was een acht-en-dertiger. Vraag: waar is het andere schietgeweer?"

Ik gaf hem den kogel terug, en hij liet dien heen en weer rollen in de palm van zijn hand.

„Klein dingetje, hè?" zei hij. „Wij denken dat we heele brammen zijn, maar o wee, als er een klein stukje bichloride op de proppen komt, of zoo'n aardigheidje. Zooiets al 'ns gezien?" Hij greep weer in een zak en haalde er een rolletje gewoon bruin pakpapier uit. Toen hij het opendeed, viel er een stuk krijt op de schrijftafel.

Professor Priem Pruttelt:

„En ik moest me zoo licht als een veertje voelen."

„Kijk dat eens aan," zei hij plechtig. „Daar kun je een leger mee doden, en ze zullen niet weten wat hun overkomen is. Kali-cyanide of zooiets. De apotheker, die 't verkocht heeft, moest opgehangen worden."

„Waar komt dat vandaan?" vroeg ik nieuwsgierig. Burton lachte vriendelijk.

„'t Is een prachtig zaakje, waar je 't ook aanpakt," zei hij. „Ik heb nog geen hap eten gehad, en 't is over vijven. O, dat goedje? Gevonden in het bureau van Clarkson, den kassier van de bank, die door Fleming geruïneerd is. Gelukkig had hij er nog niet van gegeten, maar wie weet wat er gebeurd was, als hij niet op tijd weg had kunnen komen."

„Is hij gevluht?" vroeg ik.

„Zoo vergaat 't ze allemaal — ze worden een lijk of ze vluchten."

DETIENDE HOOFDSTUK

SISSEND METAAL

Burton luisterde terwijl hij at, en zijn grappige opmerkingen deden mij goed na al de somberheden der laatste dagen. Ik vertelde hem, na eenige

aarzeling, al wat ik wist, te beginnen met de parels der dames No. 12

Maitland en eindigend met mijn val door het liftgat. Ik wist, dat ik 't volkomen gerust kon doen: er is niemand, aan wien ik zoo rustig een geheim durf vertellen als een journalist. Hij zal alles doen om het te bewaken; hij sluit het weg in zijn geheimste kameren, en verdedigt het tegen de heele wereld. Je kunt hem dreigen met ontslag of hem een hooger salaris aanbieden — hij neemt het zegel niet van zijn lippen, vóór hij een wenk krijgt; en dat hij er dan een sensatiebericht van maakt, en er drie kolommen over plaatst en zooveel foto's als hij maar krijgen kan, dat is niet meer dan zijn billijke beloning!

Dus — ik vertelde Burton alles, en hij at ruim genoeg biefstuk voor twee personen, en miste geen woord.

„Dat geld, dat Wardrop te pakken had — dat is gemakkelijk genoeg te verklaren," zei hij. „Fleming belegde fondsen van den Staat in de Leenbank. Hij moet geweten hebben, dat die niet zuiver was: Clarkson en hij waren de dikste vrienden. Ingevolge een oude gewoonte in ons land van dapperheid en vrijheid kan een schatmeester, die verkeerd wil, op zoo'n bank trekken zonder waarborg, eenvoudig tegen ontvangstbewijs, dat later geen andere waarde heeft dan bij 't pond, als oud papier."

„En u denkt, dat Fleming dat gedaan heeft?"

„Natuurlijk heeft ie dat. Toen liep het mis met de Leenbank. Fleming moest deelen met Schwartz en ik weet niet wie nog meer, maar het was Fleming, die het geld moest fourneeren om den boel niet te laten barsten — wat een publiek schandaal zou beteekenen. Hij scharrelt een honderdduizend dollar bij elkaar, die Wardrop moet gaan halen uit de hoofdstad. Wardrop wordt beroofd, of beweert dat ie beroofd is; de bank is naar de maan en Clarkson, die zich al op het uiterste voorbereid hield, verdwijnt zoodra Fleming dood is. Op wien wijst dat?"

„Op Clarkson," zei ik. „En Clarkson wist, dat Fleming zich in de Witte Kat verborgen hield!"

„En nu komen we aan de tweede theorie," zei hij, zijn bord opzij schuivend. „Wardrop komt bij Fleming met 't verhaaltje, dat hij beroofd is. Fleming wordt woest en gaat hem te lijf. Dat was 's morgens, Vrijdag. 's Avonds komt Wardrop er weer. Twintig minuten nadat ie binnen gekomen is, holt ie naar buiten, en als Hunter hem achterna komt, zegt ie,

dat ie een dokter zoekt, om cocaïne te vragen voor een mijnheer boven. Hij is bleek en hij beeft. Ze gaan samen terug, en ze vinden u daar, — en Fleming, dood. Wardrop vertelt twee verhaaltjes: eerst zegt hij, dat Fleming zelfmoord gepleegd had, juist vóórdat hij wegging; dan maakt hij ervan, dat Fleming al dood was, toen hij kwam. Hij haalt het wapen te voorschijn, waar Fleming zich mee verdaan zou hebben, en dat, tusschen twee haakjes, door miss Fleming is herkend als het eigendom van haar vader. Maar er zijn twee dingen die niet kloppen. Practisch heeft Wardrop toegegeven, dat hij de revolver van Fleming had afgenomen, niet dien avond, maar 's morgens al, toen ze ruzie hadden."

„En het tweede?"

„De kogel. Niemand schiet met een revolver kaliber acht-en-dertig een kogel twee-en-dertig — of hij moest in een dubbele bocht willen schieten. Nou, op wien wijst dat?"

„Op Wardrop," erkende ik. „Maar... ze kunnen 't toch niet allebei gedaan hebben!"

„En zelf heeft ie 't ook niet gedaan, om twee goede redenen: hij had geen revolver 's avonds, en er waren geen sporen van kruut."

„En die 11 22 — en de verdwijning van miss Maitland?"

Hij keek mij aan met zijn gütigen glimlach.

„Ik zal nog 'n biefstuk moeten hebben, als ik dat ook uit moet rafelen,” zei hij. „Ik kan maar één moord per biefstuk oplossen. Maar ik ben een specialiteit in verdwijningen. Misschien, als ik een portie pastei had en wat kaas...”

Maar ik kreeg hem eindelijk toch weg, en we gingen samen de straat op.

„Ik begrijp niet, wat de oude dame ermee te maken heeft,” bekende hij. „Ze had toch geen grief tegen Fleming? Is het denkbaar, dat ze een oogeblik buiten zichzelf kan geraakt zijn en hem heeft doodgeschoten?”

„Wat 'n idee!” riep ik uit. „Man, ze is vijf-en-zestig, en zoo'n zacht en schuw klein menschje, als er maar ooit bestaan heeft.”

„Grilletjes?” vroeg hij, me met zijn lichtblauwe oogen aanzieende.

„Ja,” gaf ik toe.

„Niet waarschijnlijk, dat ze zou weglopen met een kermistroep of adverteeren om een man, of zoiets?”

„U zou haar moeten kennen om het te begrijpen,” zei ik geduldig. „Maar ze heeft niets van dat al gedaan, en niets wat erop lijkt. Wie denkt u, dat het vannacht geweest is, in Fleming's huis?”

„Lightfoot,” zei hij zonder aarzeling.

Onder een lantaren bleef hij staan om op zijn horloge te kijken.

„Ik denk dat ik vanavond nog even naar de stad ga,” zei hij. „Ik zal morgenavond of den volgenden ochtend wel terug zijn. Weet u wat u moest doen, terwijl ik weg ben? Die Rosie O'Grady opzoeken, of hoe ze heet, en Carter zien te vinden. Waarschijnlijk is dat zijn naam niet, maar we kunnen 't er voor 't oogenblik wel mee doen. Vraag dan, of uw vriend Hunter hem een poosje in 't oog houdt, in ieder geval tot ik terug ben. Ik begin er plezier in te krijgen — 't is grappiger dan een prentjespuzzel. We zullen de recherche eens leelijk te kijken zetten. En dan...” Hij dacht even na.

„Nog iets te doen?”

„Naar Bellwood gaan en 't een en ander uitvissen. 't Is heel makkelijk om te zeggen, dat het een mak en bedeesd dame is, maar als je haar eigenaardigheden wilt weten, moet je bij de bureu zijn. Als de menschen van den gewonen weg afwijken, weten de bureu het gewoonlijk eerder dan de familie.”

Hij bleef staan voor een winkeltje.

„Ik zal moeten gaan pakken voor mijn uitstapje,” zei hij, en hij kocht een tandenborstel, waarmee zijn voorbereidselen voltooid schenen te zijn. We scheidten aan het station; Burton bracht zijn roode haren en zijn tandenborstel naar Plattsburg, ik nam een taxi — en, gewapend met een blad, dat ik uit het adresboek had gescheurd, begon ik te informeren bij zooveel van de twaalf kruideniers, die Anderson heetten, als noodig zou zijn om den bediende te vinden, die een vriend was van Delia, en zoo Delia, en zoo den geheimzinnigen Carter, „die eigenlijk geen butler was”.

Een beetje laat schoot het mij te binnen, dat ik van Delia niets wist dan dien voornaam. Een telefoongesprek met Margery bracht me geen stap verder: Delia was er pas kort, en als ze haar achternaam al eens gehoord had, was ze dien toch vergeten.

Ik had acht van de Andersons van mijn lijstje afgewerkt, zonder resultaat, en de taximeter wees af over de negentien dollars, toen de chauffeur bij een hoek bleef staan.

„De meneer in die andere auto wenkt naar u, meneer,” zei hij over zijn schouder.

„Andere auto?”

„Die ons gevolgd heeft.”

Ik deed het portier open en keek achter ons. Een duplicaat van mijn eigen voertuig stond misschien een twintig meter verder, en een figuur, die ik kende, kwam er langzaam uit, ruzie makend tegen den chauffeur. De figuur bleef staan om op den taximeter te kijken, schudde een vuist tegen den chauffeur, en kwam op mij toe, luid mopperend. Het was Davidson.

„Die afzetter wil me negentien dollar laten betalen,” zei hij, zonder op mijn verbazing acht te slaan. „Negentien dollar en veertig centen! Hij heeft zeker het draaien van alle vier de wielen meegeteld!”

Hij liep om mijn auto heen en keek naar mijn rekening bij den elleboog van den bestuurder. Toen gaf hij een klap op den meter, maar er kwam geen verandering.

„Negentien dollars!” herhaalde hij verbluft. „Negentien dollar en... kijk 'ns hier,” riep hij zijn eigen chauffeur toe, die inmiddels met zijn wagen dichterbij gekomen was. „Hier is 't maar dertig cent. Jouw klok loopt tien cent voor!”

„Maar hoe...” begon ik.

„Eerst zet je 'm terug op negentien dollar dertig,” hield hij aan, zonder op mij te letten. „En als je 'm terug zet op twaalf dollar zal ik betalen ook. Dat is al wat ik bij me heb.” Toen sprak hij mij aan. „Maar man,” riep hij geërgerd. „ga je op Zondagavond acht kruidenierswinkels af, en verteer je negentien dollar dertig, en heb je dan nog geen lucifers?”

„Dacht je dat ik naar lucifers zocht?” vroeg ik hem. „Hoor eens hier, Davidson, je weet heel goed, waar ik op uit ben. En als je 't niet weet, is 't ook goed. Maar nu je eenmaal hier bent, betaal nu je chauffeur en rijd met mij mee. Ik hou er niet van gevolgd te worden.”

Hij stemde zonder aarzeling toe, leende acht dollar van me om zijn eigen twaalf aan te vullen en stapte met mij in.

„Het volgende adres op de lijst is 't goeie,”

Ik wil!

*In dit nietige woord ligt de helft van uw lot.
Ligt uw macht en uw kracht en uw erfdeel van God;
Met dit woord in uw schild zijt ge veilig gedekt
Tegen 't noodlot dat dringend uw zorgen verwekt.*

*Met dit woord in uw schild gaat ge 't leger voortuit.
Dat de „zwakken van wil” in zijn strijdningen sluit:
En zoo maakt gij ook anderen tot daden bereid
Die zich bruch'loos verliezen op toeval en tijd.*

*Groote daden gedroomd, ach wat nut heeft uw kracht,
Als g'uw levenslang kalm op gelegenheid macht;
't Leven plegt u voorbij, alles blijft ongedaan
Door 't weiflend gezeur van uw wil-loos bestaan.*

*Dus met ijeren vuist uw wil geregeerd,
Niet op ijdele hoop en op toeval geteerd,
Maar zichzelf een weg door het leven geploegd,
't Is de Kracht van den Wil die het oogsten verroegt.*

RUTH SARPHATI.

zei hij, toen de chauffeur ons aankeek om te vernemen, waar hij heen moest. „Ik heb gisteren hetzelfde rondje gemaakt, maar aangezien ik geen kapitalist ben, heb ik me beholpen met de tram en m'n twee beenen. Maar omdat u een verstandig mensch bent, die z'n mond niet opengebroken hoeft te worden om 'm een idee in te geven, zal ik u wat vertellen. Er zaten twaalf agenten en een inspecteur, die me het briefje hoorden voorlezen, dat ik dien avond bij Fleming in huis vond. U had ze door 't raam kunnen tellen. En 'n stuk of twaalf „stillen” lazen 't vóór 't ochtend was. Toen 't bericht kwam, dat Fleming verm... dood was, dacht ik, dat die Carter misschien iets kon weten, en door die Mammie Brennan vond ik Delia, en toen ik er kwam, vond ik Tom Branningan en nog vier rechercheurs in de kamer zitten, en miss Delia, met een blauwe zijden blouse aan, zat ze alle vijf knipoogjes te geven.”

Ik lachte, ondanks mijn teleurstelling. Davidson boog zich naar voren en deed de ruit achter den rug van den chauffeur dicht. Toen keek hij mij vlak in het gezicht.

„Begrijp me wel, meneer Knox,” zei hij, „Fleming heeft zelfmoord gepleegd — daar zijn wij tweeën het over eens. En als u er niet vast van overtuigd bent, dan kan ik 't u verzekeren, en... ik zou d'r maar mee ophouden, meneer.”

Achter zijn kalme optreden voelde ik een bedreiging, en dat prikkelde mij.

„Ik zal ermee ophouden, als ik ermee klaar ben,” zei ik, en ik haalde mijn lijstje met adressen voor den dag.

„U zult ermee ophouden, omdat het u te benauwd wordt,” antwoordde hij, met een zweem van een lachje. „Als u beslist wat weten wilt van Carter — ik kan u alles vertellen wat van belangis.”

De chauffeur zette zijn motor stil met een nijdtigen ruk en nestelde zich op zijn plaats, met zijn heelen rug protesteerend.

„Ik hoor 't liever van Carter zelf.”

Hij ging wat makkelijker zitten en haalde een appel uit zijn jaszak.

„Dan zul je 'n eindje moeten reizen, vriend,” zei hij. „Carter is gisteravond vertrokken, met onbekende bestemming, en hij heeft genoeg geld mee om 't een poosje te kunnen stellen.”

„Dat wil zeggen: tot de zaak doodgebloed is,” zei ik bitter.

„Hij is vertrokken om gezondheidsredenen. Hij leed — en hij lijdt nog — aan een merkwaardig verlies van geheugen.” Davidson lachte mij vriendelijk toe.

„Hij is totaal alles vergeten, wat er gebeurd is van 't oogenblik, dat hij bij meneer Fleming in dienst trad, tot de verdwijning van dien meneer toe. En of hij nog ooit beter wordt — ik betwijfel 't.”

Als Carter weg was, terwijl zijn aftocht werd gedekt door de politie, met geld uit niet te vermoeden bron, dan was het inderdaad erger dan nutteloos, nog verder naar hem te zoeken. Zelfs gaf Davidson niet onduidelijk te kennen, dat het onaangenaamheden en misschien gevaar zou opleveren. Onwillig gaf ik toe en liet mij naar huis rijden. Maar onderweg verweet ik mij bitter, dat ik dat duidelijke spoor niet eerder gevolgd had, en ik vroeg mij af, wat het zijn kon, dat Carter wist, en door de justitie minstens vermoed werd, en dat met zooveel zorg voor de wereld verborgen werd gehouden.

De regeringsgezinde bladen hadden dien dag een verklaring gepubliceerd van Fleming's dokter in Plattsburg, dat hij al eenigen tijd zwak van gezondheid was geweest, met neiging tot zwaarvoedigheid. Er deden tal van geruchten de ronde betreffende zijn oneenigheden met zijn partij; de stoflaag bedekte alles; al heel spoedig zou ze ieder spoor verbergen van degenen, die zich aan de aandacht wilden onttrekken.

Davidson verliet mij op een hoek van een straat buitenaf. Bij het afscheid gaf hij me nog een raad.

„Er is een oud spreekwoord in de fabrieken hier in de buurt: ga nooit op een stuk metaal zitten, voordat je erop gespuwd hebt. Dat wil zeggen: als 't sist, ga er dan niet op zitten.” Hij grinnikte. „U kunt op 't oogenblik heusch niet beter doen, dan recht overeind blijven staan, met uw handen voor uw gezicht. Onder ons gezegd en gezwegen — er is op 't oogenblik niets, op afzienbaren afstand, of 't staat witgloeiend.”

Hiermee verliet hij mij, en ik zag hem niet weer vóór dien avond bij de Witte Kat, toen hij me door 't raampje heen hielp. Na dien tijd echter heb ik hem nog dikwijls ontmoet. Hij heeft 't iederen keer over die acht dollar en over zijn vaste voornemen, ze mij terug te geven. Helaas zijn het willen en het kunnen nog nooit samengevallen.

Ik nam den avondtrein naar Bellwood, en kwam daar even na achten, midden in de Zondagavondrust, en rust in een plaats als Bellwood is de vrede des doods zonder voorteeken van verrijzenis.

Ik ging langzaam de hoofdstraat door, die aan weerszijden vol villa's stond; de weinige winkels namelijk waren naar minder aantrekkelijke zijstraten verbannen. Het was oorspronkelijk mijn plan geweest, eerst den dominee te bezoeken, maar de pastorie was donker, en een stroom van orgelmuziek uit de kerk ernaast herinnerde mij aan den Zondagavonddienst.

Het was niet geraden, maar in 't wilde weg te gaan informeren. Tot nu toe waren er nog maar enkelen, die van miss Jane's verdwijning wisten, en Hunter had mij aangeraden, voorzichtig te zijn. Ik liep verder de straat door en ging op goed geluk rechtsaf. Een paar huizen verder stond een nieuw roodsteen gebouw, dat het postkantoor bleek te zijn en het eenige teeken van leven was in de als uitgestorven omgeving. Het schoot mij te binnen, dat daar wellicht de eenige persoon te vinden was, dien men in zoo'n kleine plaats op de hoogte kan achten van alle omstandigheden der bevolking.

De deur stond half open, want de lentelucht was zacht. De postmeester bleek een veteraan uit den burgeroorlog te zijn, en had maar één arm, waarmee hij toch handig en vlug den inhoud sorteerde van een op een toonbank leeggestorten postzak. (Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

PARIJSCH E MODES

De nieuwe Parijsche toiletten hebben alle dit met elkaar gemeen, dat de taille is aangebracht op natuurlijke hoogte. En heel vaak is die taille overbloesend. Bij het toiletje onzer eerste afbeelding van Henri is de taille alleen overbloesend in den rug. Een smal ceintuurtje, op de heupen vastgespeld, houdt daar de taille strak, terwijl de japon van voren geheel recht blijft.

De zwarte crêpe de chine japon van onze tweede foto, een creatie van Patou, heeft de rondom overbloesende taille, welke alleen maar door slanke figuren met succes kan worden gedragen. Het heele toiletje is van grooten eenvoud, en kraagje en manchetten van zeer fijn wit linnen doen dien eenvoud nog te meer uitkomen. Het hierbij gedragen zwarte hoedje heeft alleen aan de achterzijde een geplooiden rand, terwijl de voorkant door een witte speld wordt gesierd.

Van een heel ander genre is de hoed onzer derde afbeelding, gelanceerd door Camille Roges. Licht bruin kantstroo vormde het materiaal voor dezen schilderachtigen hoed, zoo uitermate geschikt om te worden gedragen bij de lange, golvende japonnen, welke de mode nu voorschrijft. De garnering bestaat uit rose fluweelen lint, om den hoed gedrapeerd, en eindigend in een sierlijken strik, welke gedeeltelijk op, en gedeeltelijk onder den rand ligt.

Cretonne komt weer meer op den voor-

I. Toilet van panne brocadé met alleen van achteren overbloesende taille.

grond voor echte zomerjurken. En voor jonge vrouwen is er nauwelijks iets aardigers te bedenken op warme zomerdagen dan dit materiaal, dat tegelijk practisch is en modern.

Voor de garnering van cretonne wordt meestal effenkleurig linnen genomen, al is het slechts voor een enkel biesje langs hals en mouwen, voor 'n das, voor een afwerking van den rok, voor kraagje en manchetten of ceintuur. Heel aardig bij 'n gebloemde jurk is ook een effenkleurig jasje of een mouwloos vest van linnen of van mooi flanel — aardig en bijzonder practisch ook.

PAULA DEROSE

III. Schilderachtige hoed van bruin kantstroo gegarneerd met rose handfluweel.

HANDSCHOENEN

De handschoenen, die gedurende 'n heelen tijd vrijwel verwaarloosd werden, komen nu weer op den voorgrond. Zelfs 's avonds, in schouwburg of concertzaal, zal de elegante vrouw, naar verluidt, weer handschoenen gaan dragen, wat in jaren niet het geval is geweest. En op straat zal de vrouw zonder handschoenen zeker „niet gekleed" lijken.

Er worden zeer fraaie en zeer dure leeren handschoenen gelanceerd, maar er zijn ook keurige imitaties, welke uitstekend voldoen. Handschoenen met veel garnering worden slechts bij „gekleede" toiletten gedragen. Bij een eenvoudigen tailleur, bijvoorbeeld, draagt men ook eenvoudige handschoenen. Witte handschoenen worden alleen des avonds gedragen bij officieele gelegenheden.

II. Zwart crêpe de chine japon met overbloesende taille.

Wie van haar handschoenen het meeste genoegen wil beleven, die lette steeds op de kwaliteit ervan. Neemt men leeren handschoenen, dan koop men ze in een goede kwaliteit, en vindt men die te duur, dan kieze men liever een goede imitatie. Ook in de imitaties van leeren handschoenen bestaan nog vele soorten, de beste soorten zullen ons, over het algemeen, de voordeeligste blijken.

Mooie handschoenen zijn wel altijd een geschikt en begeerenswaardig cadeau geweest voor dames. En nu ze weer meer dan vroeger op den voorgrond treden, nu zullen ze ook als geschenk meer dan ooit gewild zijn.

THÉRÈSE.

WASCHBARE JAPONNETJES EN FLANELLEN JASJES

Voor de waschachte japonnetjes, zoo geliefd en zoo practisch voor warme zomerdagen, zijn, behalve de gebloemde, ook allerlei effenkleurige stoffen in den handel, in zachte pasteltinten. Er is o.a. een zachte tint rose, welke niet alleen voor brunettes, doch ook voor blondines flatterend is, en die zoowel in eenvoudig waschbaar materiaal als in meer kostbare stoffen verkrijgbaar is. En dan is er een zacht groen, aangenaam en rustig voor de oogen.

Bij dunne zomerjurken kunnen eenvoudige flanelen jasjes worden gedragen, waarvoor men dan een goede kwaliteit flanel neemt in zachte pasteltinten. Vooral bij gebloemde japonnetjes staan zulke jasjes voor jonge meisjes bijzonder aardig, vooral wanneer de hoed eenige garnering heeft in de kleur van het manteltje en als men er een tasch bij draagt uit het materiaal van dat manteltje vervaardigd. Zoo'n tasch kan men laten maken en wie handig is, zal ze zelf in elkaar kunnen knutselen.

THÉRÈSE.

**SCHILDERWERK
VEREISCHT
VIM**

Deuren, muren, gelakte meubelen en alle soorten schilderwerk kunnen in een oogwenk helder en glanzend gemaakt worden. Gebruik Vim overal in huis.

VIM

WAT TREK IK VANDAAG AAN?

De nieuwe zomerjapon natuurlijk! En wanneer het regent?
Dat hindert niets, ze is immers indanthrengkleurd!

Indanthrengkleurde stoffen van kunstzijde, katoen en linnen zijn, zooals bekend is, onovertroffen

waschecht
lichtecht
weerecht!

Indanthren

Let s. v. p. bij Uwe inkoopn steeds op het hierboven afgebeelde handelsmerk.

Iedere goede Manufacturenhandel verkoopt indanthrengkleurde stoffen en garens.

KOPERDIEPDRUK

is voor annonces, verlucht met foto's, HET procédé!

MOOI VOL HAAR

is een eerste vereichte om aantrekkelijk te zijn.

HUMAGSOLAN

voorkomt en geneest
HAARUITVAL

Zendt ons deze annonce in open envelop als drukwerk toe met Uw naam en adres en wij zenden U gratis en franco uitvoerige

inlichtingen over den aard en de werkingwijze van dit inwendig te gebruiken haarwortel-voedingspraeparaat van Prof. Dr. N. Zuntz. (H.i.B.)

Dr. H. NANNING'S PHARM. CHEM. FABRIEK DEN HAAG

Voor de aanstaande Feestdagen:
Buitengewoon voordelige aanbieding

van

Piano's, Orgels, Radio-apparaten, Gramophoons, Koffergamophoons en Versterkers.

Uit een keur van eerste klas merken, aangeboden tegen ongekend lage prijzen, franco huis geleverd en desgewencht met de huur te betalen, kunt U nu een keuze maken zooals nimmer is geboden. Onder de aangeboden instrumenten zijn ook

Electrische Vleugels en Piano's, Tweeklaviers- en pedaal Orgels.

Vraagt nog heden Catalogus No. 94 — Het beteekent voor U een belangrijke besparing op Uwe uitgaven.

N.V. HEES & Co. — DELFT

Fabriek van Muziekinstrumenten

Toonzalen DEN HAAG:

Frederik Hendriklaan 295 — Prinsstraat 36-38

Vetworpjes?

Probeer deze zuurstofbehandeling.

De Radox-schoonheidsbehandeling zal U binnen korten tijd een teint bezorgen, zoo frisch en zoo gaaf als U nooit had durven hopen. Inderdaad is Radox het eenige middel, dat Uw huid werkelijk verjongt zal. Opgelost in uw waschwater komen zuivere, geneeskrachtige zuurstof en andere waardevolle stoffen vrij, die doordringen tot de voedingskliertjes in de onderste lagen der huid en deze voeden en versterken. Door deze, tot nieuw leven opgewekte, kliertjes wordt het geheele huidweefsel versterkt en verjongd, terwijl alle verkeerde verschijnselen voor goed en geheel verdwijnen. Mejuffrouw W. M. K. te Hoorn schrijft:

„Ik gebruik Radox reeds ruim anderhalf jaar en kan het aan iedereen aanbevelen. Ik heb erg veel last gehad van puistjes in mijn gezicht en die zijn nu alle verdwenen.”

(Origineele brief ter inzage).

Vetworpjes worden onmiddellijk verdreven door een theelepeltje Radox bij een kop heet water te voegen en met dit mengsel de huid gedurende eenige minuten te betten. Wanneer het gezicht afgedroogd is zijn de vetworpjes verdwenen. Gebruik na deze behandeling een weinig cold cream.

Rimpels worden verwijderd door een theelepeltje Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geperumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Import.: N.V. Rowntree Handels Mij., Keizersgr. 124, Amsterdam (C.) Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

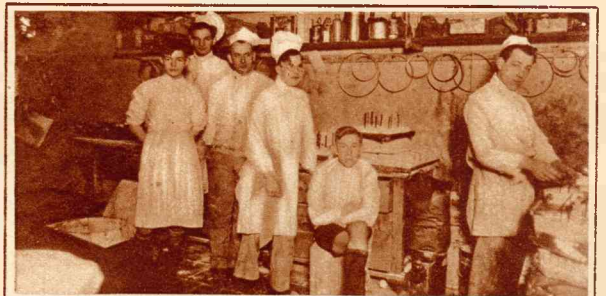
IN EGYPTE

kende men reeds vanaf de oudste tijden de opwekkende en verfrissende eigenschappen van de echte pepermunt, zoodat men de pepermuntplant (menta piperita) als cultuurgewas verbouwde.

KING PEPERMUNT

ontleent haar eigenschappen aan hetzelfde originele natuurproduct en is daardoor voor iedereen een onmisbaar middel ter opwekking en verfrissing.

5

N. R. J. VAN DEYL - BANKETBAKKER

Boekhorststraat 268 - Tel. 15028
Vaillantlaan 56 - Tel. 31594

Het goedkoopst adres voor slagroomgebak

Adverteeren doet verkoopen!

DE UITSLAG VAN ONZE LAATSTE PRIJSVRAAG

Zoo groot is de animo voor onze doolhof-prijsvraag geweest, dat bijna de helft onzer abonné's eene oplossing daarvan heeft ingezonden. En slechts weinigen waren er, die niet nauwkeurig den juisten weg (zooals nevenstaand plaatje dien afbeeldt) gevonden hebben. - De uitgeloopte prijzen waren trouwens de geringe moeite wel waard, die vereischt werd om naar zulk een buitenkansje mee te dingen. - Met onze gelukwenschen aan de drie winnaars van de uitgeloopte rijwielen (fabrikaat Hollandsche Rijwielcentrale E.M.E.C.A., Copernicuslaan 145, Den Haag), kunnen wij mededeelen,

dat bij de loting als zoodanig aangewezen zijn:

De heer H. Verwoerd, Rhododendronstraat 16, Den Haag
Mej. Nathalie Daum, Harstenhoekweg 33, Scheveningen
De heer Jan Bredewold, Lindestraat 27, Leiden

Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is 'n van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21⁴⁰
2 persoons 26⁴⁰
Franco levering door 't geheele land.

VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN
DEN HAAG, Schoolstraat 31,
Piet Heinstraat 106

Adverteeren... is bekend blijven!

IN DE LAPPENMAND?

BEL DEN DOKTER

Vervelend zoo'n „radio in de lappenmand“, hè? Laat ons hem even opknappen. 'n Telefoontje - en wij komen den patiënt nazien. 'n Kleine storing wordt direct ter plaatse gerepareerd, grootere defecten in den regel binnen 24 uur. Alle reparaties worden billijk berekend. Onze service-afdeling behandelt met evenveel zorg toestellen, die niet bij ons gekocht zijn.

HOOFDAGENT
N. S. F. RADIO

NW
Caminada

LANGE HOUTSTRAAT 15, TEL. 10713
FRED. HENDRIKLAAN 250, TEL. 53381

M.OOSTWOUD

FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENRIJWIELEN

Likdoorns
verdwijnen in 3 seconden

Een druppel van dit nieuwe middel en U kunt weer nauwe schoenen dragen en wandelen of dansen zonder den minsten last. De likdoorn verschrompelt spoedig daarna en laat los

Evenals een dood velletje kunt ge hem met de vingers verwijderen, waardoor het gevaarlijke snijden overbodig wordt. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijdert den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden

Heeft dezelfde goede uitwerking bij alle soorten likdoorns of ekstroegen oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend

GETS-IT

Sproeten

komen vroeg in 't voorjaar, koopt daarom tijdig een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

REINARI

De Constant Rebecquestraat 86-88 — Tel. 36154

levert U een

PRIMA GRAMMOFOON MET 10 PLATEN
His Masters Voice — Polydor — Columbia — Brunswick enz.
vanaf f 1.50 per week

KOFFERGRAMMOFOONS

His Masters Voice — Polydor — Columbia — Edison Bell — Odeon
vanaf f 1.— per week

Ook wordt door ons vakkundig geplaatst
VOOR SLECHTS VIJFTIEN GULDEN P. MAAND
een complete combinatie van

PHILIPS

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorveralking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** geneezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Paardenvleeschhouwerij

H. VRIJENHOEK
Schedeldoekshaven 25
Telefoon 16569

Is en blijft het betrouwbaarste adres voor uitsluitend te kwaliteitsversch en gerookt Paardenvleesch.

Specialiteit in **FIJNE ROOKSPIEREN**
Thuisbezorging door de geheele stad

FEEST-ARTIKELLEN

voor elke gelegenheid

KLAASSEN

Prinsestraat 4

Tel. 13324

Doelmatige publiciteit

van uw zakennieuws is van groot belang

voor uw onderneming

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „'s-Gravenhage in Beeld“ à f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾ f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet a.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, Stationsweg 95, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Adm. van „'S-GRAVENHAGE IN BEELD“
STATIONSWEG 95

UW BREUK GENEEST ZONDER OPERATIE

door de nieuwe uitvinding van het patent luchtapparaat. Honderden attesten. Gratis demonstratie. — Vraag gratis boek met beeldingen en prijzen.

G. H. SCHOLTE
Aert van Nessstraat 105
Rotterdam

